

poštovani bralci!

Rojstvo časopisa je velika stvar; velika in odgovorna tudi za uredništvo, ki se zaveda, da daje svoje delo in svoje znanje v ocenjevanje nekaj tisočim bralcem.

Nova doba bo informativni, polemični, neodvisni in nastrankarski tednik za širše celjsko območje in bo izhajal vsako sredo. V osnovni ideji bo nadaljeval tradicijo predhodnika, leta 1919 ustanovljenega časopisa Nova doba, časopisa, ki je v času formiranja slovenske državnosti odigral pomembno vlogo v negovanju in prebujanju domoljublja in postal osrednji celjski časopis. Izhajal je vse do okupacije in združeval ter povezoval poleg celjskih prosvetlencev najboljša novinarska peresa.

Ustanovitelji ugotavljamo, da je tudi danes nova doba, ki spet omogoča različna mišljenja in videnja.

Berite in ocenite. Mi bomo prali, vi boste brali.

Urednik

Kdo leze v rit novi oblasti?

Častni krog okoli Šmarja

Pred novo »germanizacijo«

Tudi Celjani lovijo Grubeliča

Vode so odtekle, blato je spet ostalo

Zbledeli upi – sad bledega vodstva?

V Celju bo moral kdo odstopiti – vlada ali pa vsa skupščina

Kje so strupi?

Znano je, da večina industrije na celjskem območju »proizvaja« tudi posebne odpadke. Za njih še ni ustreznih deponij. Zato jih marsikje skladiščijo kar na tovarniških dvoriščih. Zadnja povodenj je temeljito »počistila« tudi nekaj tovrstnih skladišč. Kje so zdaj ti odpadki? Kje so na primer cianidi, ki so se razlili v kletnih prostorih celjske Zlatarne? Kje so bili med poplavo radioaktivni izotopi, ki jih potrebuje bolnišnica?

Tujega nočemo – svojega nimamo

Metulj je razpel krila

Ponovno rojstvo časopisa Nova doba, ki je v Celju zaživel po 49 letih, simbolizira metuljček v njegovem naslovu. Na novo podobo prerojenega časnika ga je pripel oblikovalec Minja Bajagič, ki je zasnoval celotno obliko novega naslova.

Prav to, da je časopis poiskal svoje korenine v pol stoletja odmaknjeni zgodovini, je za Minjo Bajagiča pomenilo nov oblikovalski izziv.

»Iskal sem predvsem možnosti, da bi ohranil določen vizualen stik s staro Novo dobo, hkrati pa sem mu želel dati sodobno obliko.«

Časopisno glavo iz let pred drugo svetovno vojno s sedanjo povezuje osnovna predstavitev iz velikih tiskanih črk, nov napis pa je posodobljen z računalniško obdelavo. Metuljček poleg novega življenja tednika simbolizira tudi svobodo misli in izražanja, neodvisnost časopisa in njegovih ustvarjalcev.

Z izidom časopisa pa delo za oblikovalca še ni končano. Nasprotno: oblika notranjih strani bo skozi nadaljnje izhajanje zorela in se dopolnjevala.

»Projekt Nove dobe je bil zame eden zahtevnejših projektov,« pravi Minja Bajagič, čeprav se je sicer potrudil že z mnogimi oblikovnimi rešitvami za najrazličnejša podjetja, ustanove in prireditve. Če naštejemo samo nekaj letošnjih: oblikoval je celotno podobo NT-RC, njegovo delo je tudi celostna podoba ob stoletnici športa v Celju, lotil se je projekta svetovnega prvenstva v kegljanju 1992, pri koncu je z oblikovanjem podobe za Mlinsko predelovalno podjetje Celje in nenazadnje je tu še projekt Nova doba.

Slednji je bil težji najbrž tudi zaradi posebne želje opraviti čim boljše delo, kajti v Minjevi družini je še ohranjen spomin na prejšnjo Novo dobo.

PREMIER MIRKO KRANJC:

In ne nazadnje

Ob rojstvu novega regijskega tednika in to privatnega ter neodvisnega, nehote pomisliš na desetletja in časninarstvo tega obdobja. Od povečevanja vojnih in povojnih zmag politične monolitnosti in samozadosti polno časopisje je preživljalo desetletja. Novinarstvo kot suženj podložno velikemu gospodarju prevzema celo izrazoslovje nezmotljivih vodij. Vse do sedemdesetih let, ko se tu in tam pojavi člančič izven smernic in že so tu posledice. Novinarji letijo v nebo... pa tudi v keho.

In po petinštiridesetih letih svobode – svobodne volitve. Legende se razblinjajo. Veliki »heroji« se »via facti« zavlečejo za strohnele barikade iluzij, na odlagališče lažnih spominov. Novinarstvo pa začne s pristriženimi in polomljenimi perutmi veselo kriliti. Orli kljujejo po starih in novih politikih, jastrebi iščejo mrhovino, ljudstvo pa se zabava. Iz 90% komunističnih samoupravljalcev – 10% je bilo neobremenjeno – je

čaranih demokratov. Od prenoviteljev, liberalcev do kristjanov, vsi brez članstva vendar z velikimi upi.

In k velikim upom in izpolnitvi le-teh pa v mnogočem lahko pripomore tudi novinarstvo, zdravo, pošteno in optimistično.

V upanju, da so sojenice namenile tako pot tudi temu tedniku mu isto želim tudi sam.

NOVA USTAVA BO POMERI DEMOSA! »Če bo opozicija še naprej nagajala in blokirala medstrankarsko dogovarjanje, bomo šli v akt osamosvojitve Slovenije brez nove ustave,« je na kongresu celjskih socialdemokratov rekel dr. Jože Pučnik. Demosova vlada zato že pripravlja ustrezne ukrepe in zakonske rešitve. Po pravni plati se je Slovenija tako rekoč že osamosvojila, ko je sprejela ustavni zakon. Problem pa ostajata gospodarska povezanost (finančni tokovi...) z drugimi deli Jugoslavije in prisotnost enot JLA, nad katerimi nima republika nobenih pristojnosti. Dokler ne bomo imeli pod kontrolo vseh ključnih državnih funkcij, bo Slovenija suverena le na papirju!

ALEŠ ILC PRAVI ZA BORBO:

Razvoj Slovenije na prepihu Balkana

»V tako imenovanih velikih podjetjih vlada fama (ki je dobila domovinsko pravico po vsej Jugoslaviji), da imajo razvojne perspektive samo mala podjetja. Zato smo pod firmo kapitalnih odnosov razbijali močne in homogene sisteme. Še večji absurd je, da so nocilci te politike prav tisti, ki so najbolj kritizirali atomizacijo gospodarstva pod vplivom Edvarda Kardelja. Sedaj delajo iste napake. Na videz si prizadevajo za nove odnose v kapitalnih vlaganjih, a to nima ničesar skupnega z dejanskim lastništvom. V bistvu, problem Jugoslavije je v tem, da v njej na ravni nacionalne ekonomije ni ustrezne strukture podjetij. To pomeni malih, srednjih in velikih podjetij... Če želimo v Sloveniji kvaliteten razvoj, moramo odpreti dva procesa: pripeljati v vlado kreativne, spodobne ljudi in začeti s procesom nastajanja profesionalnega vodenja kot tudi parlamenta, v katerem bolj potrebujemo poštene in odgovorne kot pa strankarsko poslušne odbornike. Razvoj Slovenije in njen obstoj na prepihu Balkana sta stvar vseh Slovencev in ne samo strankarskih vodij, ne glede na to, ali so iz Demosa ali iz opozicije,« je za Borbo izjavil Aleš Ilc, direktor celjske Kovinotehne.

Občan Jure Godec s Polul je ogorčen

Naj plezam skozi dimnik ven?

Ljudje dobro pomnijo, kako je bilo ob poplavih, tako leta 1954 kot v tistih pred devetimi leti, ko je voda ogrozila Polule navsezgodaj zjutraj. Tedaj so nas, se spominja ing. Jure Godec, ki je pred 1. novembrom živel v lepo opremljeni stanovanjski hiši, danes pa je brez doma in dobesedno vseh stvari v njem, pripadniki SLO ob 4. uri zjutraj vrgli iz postelj, češ, odmaknite avtomobile in rešujte najvažnejše stvari, poplava grozi. V dveh urah so spravili vse na varno.

Tokrat ljudje, ki niso poslušali radia Celje, niso imeli pojma, kaj se dogaja. Ni bilo nobenega slaha, ni bilo opozorila, kaj šele, da bi kdo mobiliziral ljudi in jih organizirano usmeril v reševanje premoženja. »Na Polulah je voda,« pravi Jure Godec, »ne Savinja temveč podtalnica, zalila hiše in tekla čez cesto, preden so sploh zaslišali sirene. Tam je dvajset, trideset hiš, na katere so preprosto pozabili. Bi nas bilo tako težko opozoriti? se ogorčen sprašuje.

»Ja, res je, prišli so, prišli ob 20. uri zvečer, ko so bile stanovanjske hiše potopljene do podstrešja. Prišli so in klicali, Godec, pridi ven. Niso imeli ne čolna, ne vrvi, ne luči, kaj šele da bi kdo pomislil na megafon, saj se zaradi bučanja narasle reke sploh nisi mogel sporazumeti. Ne vem, ali so mislili, da bom po dimniku priplezal ven in se vrgel v vavlove?«

»Proti naravi, pobesneli naravi nič ne moreš, podivja, ko podivja,« razmišlja Jure Godec, »vendar za tragedije v Celju, za tragedije številnih starih in nemočnih ljudi, kakršnih je polna ravno naša soseska, ni kriva samo narava. Pravim vam, tokrat so zatajili ljudje. Ne kasneje po katastrofi, to ne, ampak tedaj, ko bi še lahko in bi prav gotovo rešili mnogo imetja. Ljudje niso samo zaradi Savinje in nedokončane regulacije ostali goli in bosii!«

Po ustanovitvenem zboru 25. 10. 90, so se v Nedeljo, 11. 11. 90, tokrat na željo članstva, v Narodnem domu vnovič zbrali Albanci, združeni v podružnico Demokratične zveze Kosova. Predsedstvo s predsednico Sazbino Prebrezo na čelu, je svojemu članstvu (okoli 100 članov) predstavilo dosedanje delo in si po bolj ali manj ostrih polemikah pridobilo njihovo nadaljnjo podporo.

»Albanci smo najhladnokrvnejši narod na svetu in kdor ima potrpljenje, zmaga,« je med drugim dejal Ibrahim Gaši, ki je prisotne seznanil z aktualno situacijo na Kosovu. Dogovorili so se še o solidarni pomoči trem albanskim družinam, ki so izgubile dom v poplavi in s tem sejo zaključili, vendar pa ostaja občutek, da ta mlada stranka še ni prebolela vseh porodnih krčev.

Aids v ustih

Na drugem kongresu jugoslovanskega združenja specialistov za zobne, ustne bolezni in paradontologijo, ki je bil konec minulega tedna v Radencih, so govorili predvsem o aidsu. Prva znamenja te hude bolezni se skoraj vedno najprej pojavijo v ustih. Jugoslovanski zobozdravniki so poslušali tudi predavanje dr. Jeansa Pindborga, vodje centra za oralni aids pri Svetovni zdravstveni organizaciji. Žal je bil eden redkih uglednih mednarodnih strokovnjakov, ki so se odzvali vabilu na kongres, za večino Evrope smo namreč tudi na tem področju ostali nerazviti.

CELJSKA CINKARNA: DOKLEJ IN KAKŠNA

Pred novo »germanizacijo«

Najbrž je prav malo Celjanov, ki vedo, da bi morala Cinkarna stati v Rimskih Toplicah. Pred več kot 115 leti se je namreč celjska občina, oziroma njeni mestni očetje, uspešno vmešala in izposlovala lokacijo v Celju. Takrat, leta 1875, ko je Cinkarna nastala, je šlo seveda tudi za politiko. Šlo je tudi za to, da se na Spodnji Štajerski zasidra nemški kapital, kot pomembna utrdba za germanizacijo. Kot je pokazala kasnejša zgodovina in kot je videti tudi danes, se zgodovina pravzaprav ponavlja. Tako velja to posebej za celjska prizadevanja, da smo dobili tovarno titanovega belila, danes pa Cinkarna nestrno pričakuje, da se bo povezala z nemškim kapitalom – v združenju Nemčiji, seveda.

Proizvodnja, povezana s cinkom, je nujno povezana z žvepleno kislino. Pravzaprav, bi bilo še veliko slabše, če žveplene kisline ne bi bilo, vsaj kar zadeva okolje. Že od vsega začetka je bil transport eno izmed poglavitnih vprašanj, s katerimi se je ubadala Cinkarna. No, spočetka so se zadovoljili s tem, da so pač vse, kar so rabili, vozili z območja Avstro-Ogrske, čeprav nekatere surovine tudi iz Češke. Pravzaprav je bila blizu le energetska osnova, spočetka pa tudi ruda na Koroskem. Kot je videti, se cinkarji v tej zvezi niso dosti naučili, saj na primer danes uvažajo surovino za titanovo belilo (ilmenit) iz Avstralije ali žlindro iz Kanade, elementarno žveplo iz Poljske...

No, Cinkarna že dolgo ni več le Cinkarna, ni pa tudi tisto, kar so načrtovali, namreč da bi bila center slovenske industrije za potrebe kmetijstva. Ko smo v Celje dobili titan, je prišlo do večje prevare. Odpadla je tovarna za predelavo titanove sadre, ki je bila sestavni del naložbe. Poznejša iskanja v tej smeri to pravzaprav sploh niso bila, saj je bilo treba le pogledati v prvotne načrte. Praktične rešitve pa tako ali tako še niso našli!

V cinkarniškem poslovanju so danes precejšnji optimisti. Najprej so sicer napovedali, da se bodo nekateri problemi uredili že na začetku letošnje jeseni, no zdaj govorijo o koncu decembra. Predvsem gre za vprašanje titana. Vzhodne Nemčije ni več. Gre tudi za žvepleno kislino. Pri tem ni nepomembno, da rudnik urana v Žirovskem vrhu praktično že zapiramo in torej žveplene kisline iz Celja ne rabi več. Klasično valjarno so po približno 100 letih zaustavili lani, poudarek je na cinktitanovi pločevini z željo zvaljati letno 10.000 ton.

V Cinkarni sicer priznavajo negotovost zaradi združitve Nemčij in so prepričani, da se

sicer sploh ne bi pogovarjali o kakršnihkoli težavah. Julija letos je bil v Celju gospod Heinrich von Kleist-Retzow, predsednik poslovnega odbora nemške firme (zahodne!) Sachtleben Chemie. Pri tej firmi je našla namreč zatočišče berlinska firma KLF (Kombinat Lacke und Farben) iz prejšnje Vzhodne Nemčije, partner Cinkarne, ki je kupovala pločevico celjske proizvodnje titanovega belila pod ugodnimi pogoji (prispevala je na primer tudi polovico stroškov za varstvo okolja). Obisk je pokazal, da imajo v Cinkarni okoli polovico titanovih pigmentov na visoki kakovostni ravni, da pa zaradi ostalih vsekakor ne sodijo v evropsko elito. Nemce je navdušila tudi cinkarniška možnost za reševanje ekoloških vprašanj. Kar večje ti niso mogli, kako bo Cinkarna dobila novo odlagališče za titanovo sadro. Nemški obisk so v Cinkarni razumeli kot možnost, da postanejo v bistvu družabnik Zahodnih Nemcev. No, v javnosti še ni prišel podatek, kakšno ceno bo dosegla Cinkarna v novi Nemčiji. Govorijo o 400 DEM manj pri toni. Kakorkoli že, v zadnjem času že imajo v Cinkarni zaloge neprodanega titanovega belila. Likvidnost je načeta in čas, ko so lani zelo dobro živeli od posojanja denarja našim podjetjem, je dokončno mimo. Mimogrede, denarja, ki so ga izgubili pri Elanu, sploh niso pogrešali, saj so bile lanske obresti za podobna posojila precej višja. Sicer pa, Cinkarna je velikán, o katerem javnost uradno kaj malo zve, saj že leta in leta pravzaprav nima rednih stikov z novinarji, čeprav pa tiste, ki pridejo na lastno pobudo, sprejmejo kar najlepše in jim tudi na široko in jasno razložijo vse, kar jih zanima. V celoti vzeto pa se vendarle dogaja, da v javnost pridejo predvsem neugodne vesti v zvezi z varstvom okolja. Na tem področju je Cinkarna naredila največ, čeprav je še vedno tudi največji celjski onesnaževalec okolja.

Odnos do ekološke javnosti, posebej do Društva za varstvo okolja v Celju, temelji predvsem na »zafrkavanju« in oporekanju. Predvsem Cinkarna nima celovite ocene o vplivih na okolje, v zadnjem času, odkar so na Teharjah uradno pokopali po vojni pobite, pa je tudi povsem nejasno, kaj se dogaja s številnimi cinkarniški odpadki. Vprašanja o vplivih veflona, sekundarne predelave cinka, o barijevem sulfatu... ostajajo slej ko prej poslovna skrivnost.

Res pa je, da Cinkarni ne manjka idej in močno širi tudi predelavo. Javnost največ ve o sredstvih za vrtičkarje in kmetijstvo ter o »divji«, barvi za stene. Cinkarna proda veliko gradbenih lepil in mas, načrtujejo pa kar devetkratno povečanje (na prostoru stare Cinkarne). Že prihodnje leto bodo začeli proizvajati praškaste lake (za Celje to ne bo posebna pridobitev, saj bodo 10 milijonov DEM investirali v Mozirju). Gre za izdelek, ki ima ekološke prednosti, izgube pri nanašanju laka pa so desetkrat manjše kot pri klasičnih lakih.

O Cinkarni torej tudi veliko lepega in veliko vprašanj. Predvsem pričakujemo, da bo vsaj občinska in republiška oblast kaj bolj z zanimanjem skušala zvedeti kaj več, da ne bo zraven šele takrat, ko bo treba reševati. V Celju tudi pričakujemo, da bo čimprej uresničen dvakratni sklep SO o celoviti oceni Cinkarne z njenimi vplivi na okolje in z jasnimi odgovori, kaj in pod kakšnimi pogoji bo še ostala takorekoč v središču mesta. Do hude krvi bo zagotovo prišlo ob zahtevi po ozelelitvi sedanjega odlagališča sadre. Kaj takega ni mogoče, čeprav so to obljubili v Cinkarni, občina pa je to verjela in zapisala v plane, ki še veljajo in obvezujejo. In ne nazadnje, v Cinkarni bi storili prav, če bi zelo jasno povedali, zakaj toliko vztrajajo pri sedanjem imenu, ki najbrž veliko pomeni zaposlenim in poslovnim partnerjem, v javnosti pa zagotovo ne zveni spodbujajoče. Mar ne bi šlo, da bi z natečajem dobili ustrezno ime, kajti cink zagotovo ni več osnovna značilnost podjetja, in to priložnost izrabili, da bi poskrbeli za novo pot, ki bo predvsem izhajala iz spoznanja, da še tako dobra organizacija ni uspešna, če jo javnost premalo pozna?

FOTOREPORTAŽA: TOYOTA 90

Prišli, gledali in odšli

Ta hip so v Celju največja skrivnost – Japonci. Pridejo, poslušajo, gledajo, fotografirajo, se vsedejo, se dobro založijo in – odidejo. Prvič, drugič, tretjič. Prodano. Posel stoletja. Naj živi Richard. Prva Toyota je že na carini. Podarili jo bodo celjski bolnišnici.

IZ DELA SLOVENSKE USTAVNE KOMISIJE:

Kaj bo s premoženjem tujcev

Slovenska ustavna komisija je odprla razpravo o lastninskih pravicah tujcev. Republiška vlada je predložila osnutek posebnega ustavnega zakona, s katerim bi ukiniti posamezne določbe zveznega zakona o osnovnih lastninsko-pravnih odnosov in sočasno določili pogoje za lastninske odnose tujcev.

Pod temi pogoji bi tuji do-

bili lastninsko pravico do poslovnih in drugih poslopij in prostorov, če bi v Sloveniji opravljali dovoljeno dejavnost ali če bi imeli v Sloveniji stalno prebivališče. Z zakonom želijo namreč zmanjšati obseg lastninskih pravic tujcev (sedaj so praktično neomejene) in jih uskladiti z njihovimi poslovnimi in zasebnimi potrebami.

Sedanje lastninske pravice tujcev naj bi veljale še največ dve leti. V tem času bi jih lahko prodali, v nasprotnem primeru pa bi njihovo imetje prešlo na občine, ki bi lastniku izplačale odškodnino po mednarodnih standardih.

Komisija se še ni odločila, ali bi predlog vlade sprejela kot osnutek ustavnega zakona.

PRVO CELJSKO ČETO V BUNKER

Kdo leze v rit novi oblasti?

Okrožnica, ki jo je podpisal ravnatelj osnovne šole I. celjske čete in predlagal staršem, da bi šola ponovno imenovali po starem III. osnovna šola, češ, I. celjska četa po mnenju »novih« zgodovinarjev sploh ni obstajala, je med precejšnjim številom Celjanov dvignila dosti prahu in predvsem ogorčenja, kako se včerajšnji zagrizeni partijci in nekompromisni zagovorniki velike bodočnosti socialističnega razvoja obračajo po vetru in si hitijo s prilizovanjem novi oblasti pridobiti če že ne simpatije pa vsej dobrohotnost.

Vse po vrsti je danes zajela histerija, da je bilo vse včerajšnje slabo, napačno; desetletja so potvarjali zgodovino in prikazovali tako preteklost kot sedanjost skozi omejeno, oblastnikom komunistom večno lupo, drugi del resnice pa prikrivali, potvarjali ali izbrisali.

V novi dobi, menda celo v demokraciji, nastopajo drugačni časi. Hitro v stran z vsemi pečati ortodoksosti, hitro preč z vsemi zunanjimi znaki, ki bi dali slutiti, da si bil na nepravi strani, pospravimo narodne heroje, partizanščino v bunker, posipajmo se s pepelom in priznajmo, da smo bili zavedeni, ne dovolj razgledani smo se pustili voditi za nos, se uklonili političnim parolam, političnemu diriganju in pritiskom.

Drugačni učni procesi, drugačno ravnanje z otroki, vsebina dela, ki ne bo strah in trepet šolarjev, prisrčen in hkrati korekten odnos med učitelji in učenci so drugotnega pomena, najvažnejše se

nekaterim zdi, da se takoj znebijo imen, nazivov, veznih na NOB in partizanščino.

Res je imel človek vrhu glave, ko so v šestdesetih letih domala vse, da ulice do šole in vrta poimenovali po bolj ali manj znanih partizanah, predvojnih in povojnih revolucionarjih – le kje so jih sploh našli toliko – a zato je danes še toliko bolj odvratno spreminjanje na vrat na nos, spreminjanje vsevprek.

Dobro, zgodovinska verodostojnost je gotovo pravšnja reč, vendar v pričujoči pobudi ravnatelja I. celjske čete Pavla Bukovca in verjetno peščici zagrizenih »demokratov« za njim ne gre za zgodovinsko resnico. Znebiti se želijo imena I. celjske čete in to z argumentom, spoznanjem nove zgodovine, da I. celjska četa sploh ni obstajala. Niso mogli vsega skupaj opraviti elegantneje in manj očitno? Niso mogli preprosto reči, da jim naziv ni pogodu in se brez cirkusov preimenuje v III. osnovno šolo, kakor večina Celjanov ne glede na preimenovalje še vedno imenuje to osnovno šolo?

Prof. Jože Vurcer, kustos Muzeja revolucije Celje:

Kako poimenovati šolo?

»Partizanska enota ustanovljena na Resevni 20. 7. 1941 je bila CELJSKA ČETA! Poimenovanje enote Prva celjska četa se prične s spomini njenega komandirja Petra Stanteta-Skale leta 1950 s spominskim zapisom Prva celjska četa v zbirki Spomini na partizanska leta. V zapisu je Stante pripravo in zbiranje borcev za obnovo razbite enote že označil kot novo enoto in borce nove, Druge celjske čete. Takšno poimenovanje se je nato še utrdilo z novimi obravnavami Celjske čete v zgodovinopisju, čeprav samo na lokalni ravni. Leta 1966 je osnovna šola ob poimenovanju zato tudi dobila ime osnovna šola Prve celjske čete.

Leta 1976 je kustos Muzeja revolucije Celje Lojze Požun v knjigi »Celjska partizanska četa in njeno obdobje« natančno razmejil prvo in drugo celjsko četo in jasno pokazal, da je obstajala in delovala le ena celjska četa. Borci druge celjske čete, čete v nastajanju, so zaradi izdaje namesto v enoto prišli v koncentracijska taborišča ali na morišče

v mariborskih sodnih zapori.

Dilema, ki jo postavlja ravnatelj šole s poimenovanjem, je napačna in prozorna. Seveda se naj šola imenuje osnovna šola Celjske čete, vse drugo je zavajanje.

Skoda je, da niti vodstvo šole, ne zveza borcev, ne družbenopolitične organizacije niso nikoli vprašale in tudi ne upoštevale spoznanja delavcev muzeja o pravilnem poimenovanju enote in se zato sedaj lahko postavlja celo takšno vprašanje, ali je bila ali ni bilo Celjske partizanske enote.

Risto Gajšek, predsednik celjskih borcev

Vedno imaš ljudi, ki se politično prodajajo

»V takšnih revolucionarnih spremembam želijo ljudje vse spremeniti, pozabiti staro in postaviti novo. Desetletja so prikimali enemu režimu in potlej se spremenijo čez noč. Mislim, da se v vsaki takšni spremembi najdejo ljudje, ki se politično prodajajo,« nam je v odmev na pobudo o preimenovanju osnovne šole I. celjske čete dejal Risto Gajšek, predsednik celjskega odbora zveze združenj borcev NOV.

Bukovec Pavel
Ravnatelj OŠ I. celjske čete Celje, Vodnikova 4

Anketa

V letu 1966 se je naša šola, po takratni navadi in na predlog ZB NOB, preimenovala v OŠ I. celjske čete. Čudno pri tem je, da niti borci niti zgodovinarji niso vedeli, da I. celjska četa nikoli ni obstajala.

Zivimo v času korenitih družbenih sprememb in sprejemanja nove zakonodaje /ustava, RS in ne SRS, Zakon o OŠ itd./, ki nas bo primorala, da bomo spreminjali statut, pečat in ostale akte šole.

Ker je ustanovitelj šole skupščina občine, dajem v premislek dva predloga /osebno nagibam k drugemu /:

– da se šola imenuje OŠ Celjske čete ali
– da se šola ponovno imenuje 3. OŠ, kar je še sedaj pri velikem številu Celjanov v navadi.

Dragi in spoštovani starši! Prosim, da se po predarku odločite za eno izmed ponujenih imen ali pa predlagate drugačno ime ter ime, ki vam ustreza, obkrožite ali podčrtate.

1. Osnovna šola Celjske čete, Celje
2. 3. osnovna šola
3. _____

Hvala za sodelovanje.

šek, predsednik celjskega odbora zveze združenj borcev NOV.

»Z današnjega gledišča lahko kritično ocenimo dogajanja v preteklosti, jih postavimo na pravo mesto in v pravo luč, ugledamo napake in se z njimi soočimo in mnogi pri tem niso zlonamerni. Veste, tudi mi smo tedaj, pred mnogimi leti, mladi, zagnani revolucionarji ravnali enako in verjetno smo delali iste napake.«

– Že, vi ste bili mladi, vročeglavi, sedanji zagnanci, tisti v prvih vrstah, pa so prileteli in so se donedavna kar dobro počutili v tej družini, ki jim je zdaj v napoto.

»V vsaki družbi so določene kategorije ljudi, ki se prodajajo vsakemu režimu in to iz večih razlogov, ker se bojijo za svoj položaj, drugi zaradi ambicij in tretji po stari slovenski navadi, hlapčevski naravi, ki še vedno bremeni slovenski narod.«

INVENTURA V OBČINSKEM ODBORU SDZ CELJE

Predsednik brez voznega reda

V celjskem Narodnem domu je bila v četrtek zvečer zabavna prireditev z malce daljšim naslovom: »Letna konferenca občinskega odbora socialdemokratske zveze Celje.« Člani stranke so na njej pregledali dosedanje bogato delo in se dogovorili o nalogah za naprej.

Na začetku je skoraj prišlo do težkega proceduralnega zapleta, ki bi lahko bistveno vplival na nadaljnji potek konference ali celo ogrozil njeno uspešnost. K sreči je bil

prisoten tudi predsednik območnega odbora stranke g. Silvester Drevenšek, ki je predsedujočega g. Antona Rojca v zadnjem trenutku opozoril, da so prisotni poza-

bili sprejeti dnevni red.

Predsedujoči je nato podal obširno poročilo o enoinpolletnem delu celjskih socialdemokratov. Prostorska stiska nam ne omogoča, da bi našteali vso pisano paleto bogate dejavnosti, zato naštejmo samo največje delovne uspehe: na mitingu v podporo Majniški deklaraciji je stranka organizirala nastop citrarja in

harmonikarja, ki je zelo dobro uspel in doživel posnemanje na naslednjih podobnih političnih shodih. Odbor je poslal kar dve pozdravni brzojavki s podporo republiškega vodstvu, ko se je leto odločno uprlo pritiskom iz bizantinskega dela rajne federacije. Pred volitvami je odbor izdelal plakata gospodov Drevenška in Pukla, marljivi

aktivisti stranke pa so poskrbeli za njuno obešanje (plakatov, namreč!).

V razpravi so prisotni ocenili tako bogato delo Odbora kot zelo uspešno, svojo oceno pa so potrdili s tem, da so gospoda Antona Rojca ponovno izvolili za predsednika Odbora.

Letne konference se je udeležil tudi predsednik Demosa in SDZS dr. Jože Pučnik, ki je na začetku spregovoril navzočim o aktualnih vprašanjih v Demosu in o predni opoziciji. Žal pa g. Pučnik ni mogel prisluhniti bogati razpravi, ker se mu je mudilo v Šentjur.

Joži Zimšek ostal brez obeh stolov

Zavod za planiranje in izgradnjo občine Celje je del občinske uprave in ker je na oblasti Demos, vodilne funkcije opravljajo ljudje, ki si ne lastijo oblasti v opoziciji. Joži Zimšek, ki mu je potekel mandat direktorja in bi si na vsak način še naprej zagotovil stolček, se je moral hočeš nočeš odpovedati svoji vlogi v Pintarjevi vladi v senci.

Njegova žrtev je bila zaman. Celjski parlament liberalca Zimška ne mara kot direktorja.

Neizvoljeni minister nad izvršnim svetom

Čeprav Jožeta Jarha celjski poslanci niso izvolili za še enega celjskega ministra, za znameniti projekt IEEC Celje ali, za tiste, ki še ne veste, kaj to je, Mednarodni ekološki izobraževalni center Celje. Odbornikom je zapisal, samo izvršni svet ocenjeval in predlagal parlamentu gradiva v razpravo – Zeleni Jože jo je ubral po bližnjici. Na naslove poslancev je za obravnavo na zadnji skupščini poslal svoj znameniti projekt IEEC Celje ali, za tiste, ki še ne veste, kaj to je, Mednarodni ekološki izobraževalni center Celje. Odbornikom je zapisal, samo izvršni svet ocenjeval in predlagal parlamentu gradiva v razpravo – Zeleni Jože jo je ubral po bližnjici. Na naslove

ŠTIRI DESETLETJA IN POL PO VOJNI

PIVOVARNA LAŠKO SPET DELNIŠKA DRUŽBA

»Spoštovani, po pripovedovanju mojega očeta (tega in tega) je imel le-ta ob koncu druge svetovne vojne nekaj delnic takratne delniške družbe Pivovarne Laško. Prošila bi vas, če lahko ugotovite, koliko je bilo teh delnic in odgovorite, kako boste postopali ob reprivatizaciji premoženja z nekdanjimi lastniki po vojni nacionaliziranih delnic. Za odgovor se vam že vnaprej zahvaljujem. S spoštovanjem...«

Takšnih in podobnih pismem je v Pivovarni Laško za zajetno mapo. V novih raz-

nic. Po zadnji bilanci iz leta 1940 je delničarska glavica znašala 10 milijonov takrat-

tudi na račun vojne škode. Razen tega obstajajo tudi dokumenti, da je več delničarjev prostovoljno odstopilo svoje delnice državi za obnovo.

Sedanje vodstvo Pivovarne Laško sicer meni, da bi takratni delničarji oziroma njihovi dediči morali dobiti neko pravično odškodnino,

sti (se pravi, brž ko bo mogoče) spet postala delniška družba.

V začetku stoletja je pivovarna, last industrialca Kukeca iz Žalca, stala pod Šmihelom, na prostoru, kjer je danes tovarna Dekorativne. Sicer majhna tovarna je vendarle predstavljala določeno konkurenco Unionskemu kartelu, ki pa je čez noč pokupil njene delnice in jo v letih 1927/28 likvidiral.

Napredne slovenske gostilničarje je ta likvidacija prizadela. Po eni strani iz nacionalističnih nagibov po drugi pa tudi iz nasprotovanja monopolu velike pivovarne. To dokazuje tudi zapis iz knjižice, izdane pred ustanovitvijo nove Gostilničarske pivovarne, delničarske družbe:

»Pivo, ki smo ga prisiljeni piti danes, ni bogve kako dobro in povrh veliko predrago. Kaj je temu vzrok, je vsakemu znano. Je to monopol, ki je pokupil svoječasno vse konkurenčne, manjše tovarne piva, z namenom, da postane tako

Konec leta 1938 je pričela delovati nova Pivovarna, zgrajena na mestu sedanje. Pravila takratne delniške družbe so bila še za današnji čas sodobna. Večino, 60 odstotkov delnic, so lahko kupili gostilničarji, 10 odstotkov peki, 30 odstotkov pa jih je šlo na trg. Delnice so se glasile na ime in so se lahko prodajale samo med delničarji s pristankom upravnega odbora delničarske družbe. S tako strogimi pravili so hoteli preprečiti, da bi se ponovila žalostna usoda pivovarne izpred desetletja.

Takoj po okupaciji je vodenje pivovarne prevzela nemška oblast. Dokaj nemoteno je delala vse do jeseni leta 1944, ko so jo ob bombardiranju bližnjega železniškega mostu poškodovali bombe. Te so tovarno docela uničile ob ponovnem bombardiranju leta 1945. Začetek obnove porušene pivovarne je takoj po osvoboditvi organizirala še delniška družba, ki pa je bila leto kasneje nacionalizirana. V tistem času je precej delnic pokupilo tudi takrat-

razvila v eno največjih in najsodobnejših pivovarn ne samo pri nas ampak tudi v Evropi. Pred vojno je iz nje prihajalo 15 tisoč hektolitrov piva, zdaj lahko v letu dni zvarijo en milijon 500 tisoč hektolitrov osvežilne, grenke pijače.

V upravni odbor nekdanje delniške družbe je lahko kandidiral vsak, ki je imel v lasti dve delnici po 500 dinarjev. Takratni tisočak pa je bil vreden približno eno učiteljsko plačo. Izvoljeni člani upravnega odbora pa so morali deponirati po petdeset delnic, torej kar lepo premoženje.

Ne oziraje se na trenutne gospodarske razmere in stanje je vodstvo Pivovarne Laško vedno sledilo takšni politiki, ki je tovarno držala v koraku s sodobno poslovno politiko. Tako so se že začeli pripravljati na ustanovitev nove delniške družbe. Zakonodaja jih na tem področju zaenkrat sicer še omejuje, a že lani so izdali manjšo emisijo obveznic (v vrednosti 1 milijon nemških mark) s klavzulo, da jih bo-

Pogled na med vojno porušeno varilnico.

merah, takorekoč tik pred sprejetjem zakona o reprivatizaciji, se dediči nekdanjih delničarjev sprašujejo, na kakšen način bodo prišli do po vojni odvzetega oziroma nacionaliziranega premoženja ali ustrezne odškodnine. Odgovora jim vodstvo Pivovarne pravzaprav ne more dati, kajti okrog reprivatizacije se pleče še veliko številnih nerešenih vprašanj.

V knjigi delničarjev je vpisanih 1860 delničarjev, ki so imeli skupaj 4000 del-

nih dinarjev. Vendar po vojni od laške pivovarne ni ostalo pravzaprav ničesar, saj je bila tovarna dvakrat

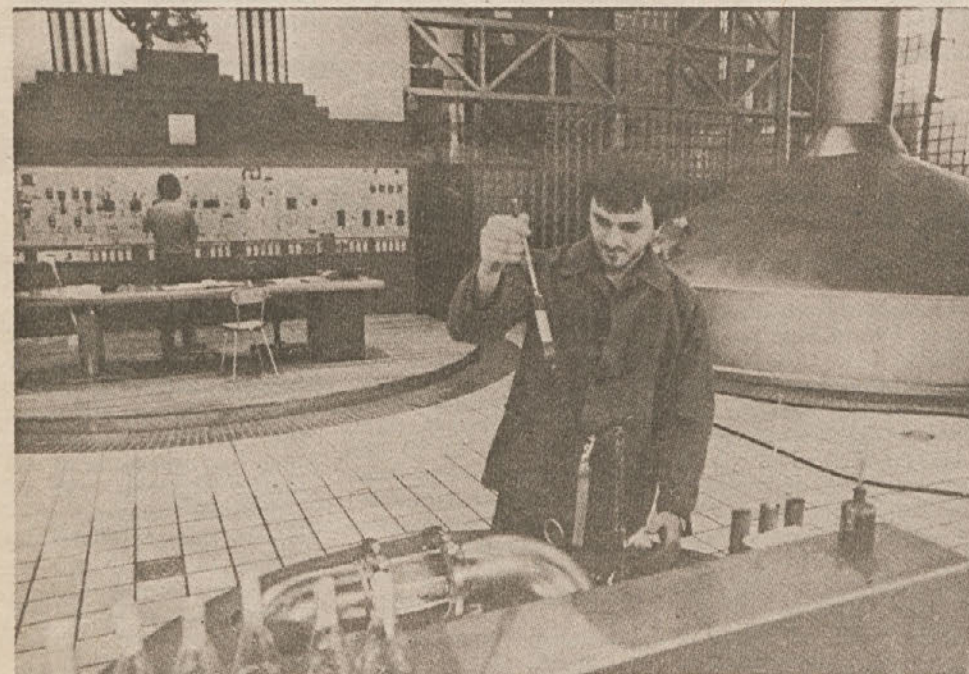

bombardirana, zato se poraja tudi dilema ali ne gre del morebitne odškodnine

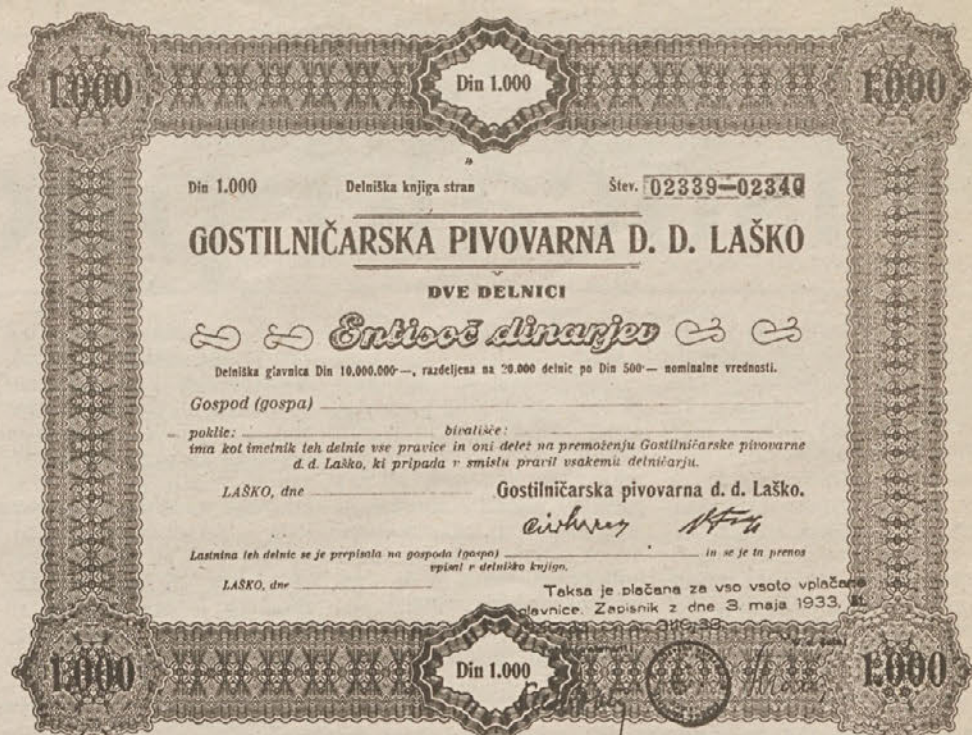
edini natančni odgovor, ki ga ta čas lahko posredujejo, pa je podatek o številu delnic posameznih delničarjev, vpisanih v knjigo delničarjev. Za vse ostale bo potrebno počakati na ustrezne zakone.

V drugo bolj previdni

Sicer pa pobrskajmo malce po zgodovini laške Pivovarne, ki se že pripravlja na to, da bi v bližnji bodočno-

Sodobna varilnica danes. V njej zvarijo en milijon petstotisoč hektolitrov piva letno.

Delnice so se glasile na ime in so se lahko prodajale le po starih pravilih.

neomejen diktator te industrije. In res je dosegel, da pijemo njegovo pivo po oni ceni, ki jo določa sam. Plačamo pa ga tako kot Francozi pravo plzensko in dvakrat več kot Čehi svoja izborna piva... Še bolj kot širša javnost, smo se oklenili vzpostavitve nove pivovarne mi, gostilničarji, ki od zdavnaj težko prenašamo vlogo, ki nam jo je kartel naprtil, t.j. služiti mu v popolni odvisnosti k razpečavi piva, takšnega piva, s katerim konsument ni zadovoljen in iz katerega gre dobiček povečini v tujino.«

no ministrstvo za industrijo in zdravstvo. Od skupno 4000 delnic so jih 600 zaplenili, ostale so bile nacionali-

Gostilničarska Pivovarna Laško delniška družba je štirikrat letno izdajala svoj časopis, Glasnik Gostilničarske pivovarne.

zirane. Podjetje je prešlo v državno last pod upravo direkcije za živilsko industrijo.

Povojno obdobje je bilo za Pivovarno Laško dokaj uspešno. Do danes se je

do lahko lastniki pretransformirali v delnice.

Zaenkrat nočejo prehitovati z napovedmi, kako bo nova delniška družba organizirana, kajti očitno še ni napočil čas, ko bi lahko bolj podrobno razmišljali o tem. Počakati bo pač treba na ustrezne zakone. Gotovo pa bodo pri oblikovanju pravil bodoče delniške družbe upoštevali tudi »svojo« zgodovinsko izkušnjo in konkurenci ne bodo dali priložnosti, da bi jih ukinili, kot se je to zgodilo leta 1927.

TUDI CELJANI LOVIJO GRUBELIČA

Resen mož s figo v žepu

Nekaj deset Celjanov in vsaj tolikšno število občanov Savinjskega doline že zgodaj zjutraj uravnava radijske sprejemnike na Ljubljano in nestrpno pričakuje jutranje časopise, da bi končno le izvedelo resnico o svojem denarju. Gre za tiste, ki so Sandiju Grubeliču in njegovemu podjetju TREND zaupali denar za nakup avtomobila, pralnega stroja ali tv sprejemnika.

Zadnje vesti o gospodu Grubeliču in njegovi kompaniji ne obetajo nič dobrega; varnostni organi so za njim razpisali tiralico. Po podatkih, ki so jih končno izbrskali delavci SDK in organi pregona v Grosuplju ter Mariboru, Ljubljani in Zagrebu kažejo, da gre za goljufa največjega formata. Varnostni organi zdaj raziskujejo ali je 42-letni Sandi Grubelič v resnici vse svoje mahinacije izpeljal mimo oblasti v Grosuplju. Prav neverjetno je, da je njegov Trend-Forum v tako kratkem času ožel toliko ljudi, čeprav ni bil niti zakonito registriran!

Ljubljansko temeljno javno tožilstvo je končno dobilo v roke UNZ Ljubljana okolica, ki Grubeliča ovaja, ker sumi, da je hudo oguljufal 4.958 ljudi za 159 milijonov 580.651,30 dinarjev. Vsi ti tisoči so nasledili Grubeličevi reklami in do 19. oktobra vplačali depozit, avtomobilov po listinskih pogodbah pa niso dobili. Sum ne zadeva tistih 1.716 avtomobilov, ki so jih naročniki že dobili in ne onih 825 ljudi, ki so od pogodb odstopili in dobili denar vrnjen.

V četrtek se je pred slovensko skupščino zbralo okrog

30% opeharjenih in obljub naveličanih kupcev, zvečine iz Dalmacije in zahtevalo, da naj vso zadevo vzame v roke slovenska vlada. Razjarjene kupce je pred skupščino zadrževal kordon petdesetih miličnikov in skušal potolažiti Vane Gošnik. Ta je med drugim povedal, da so se slovenski organi pregona lahko v Trend-Forum spustili takoj, ko je začel veljati ustavni zakon, po katerem je pristojnost zvezne tržne inšpekcije prešla v republiško pristojnost. Toda kljub temu je bil uspeh inšpektorjev pičel, ker poslovne dokumentacije ni, baje jo ima Grubelič, ki pa naj bi bil v Italiji. Ljudi je predvsem zanimalo, kje je njihovih 40 milijonov mark.

Sodeč po tem, da je pred tem Sandi Grubelič ob avtocesti v Italiji kolegu z Vala 202 v magnetofon zagotavljal, kako mu je uspelo nabaviti manjkajoča vozila, da je Grubeliču popolnoma zaupal tudi njegov odvetnik in ga pred javnostjo branil, zdaj pa spet ni obljubljenih vozil, je na dlani, da gre za goljufojo neverjetnih razsežnosti.

V zadevi Grubelič ne gre samo za občane, ki so mu zaupali denar. Trend-Forum tovarna čevljev Maribor je že

23. dan zasedena z delavci, ker jih Grubelič ni plačal. V Mariboru je zaradi Grubeliča marsikomu postalo vroče na stolu, ker delavci zahtevajo pojasnila, kako je Grubelič kupil in s čim plačal nekdanjo

tovarno Lilet.

Vroče postaja tudi nekaterim zavarovalnicam, ki jim Trend-Forum dolguje bajne vsote in Elanovcem, katerim dolguje skoraj 4 milijone mark. Ob tem je zanimivo,

da je le za nekaj pfenigov razlike v vsoti, ki pa jo je Grubelič 19. julija nakazal zagrebški Croatii in njeni koprski dvojčici. To verženje je zanimivo zato, ker je Croatia Elanov upnik. Pri Zavarovalnici Tri-

glav pa Grubeličev dolg šele ugotavljajo. Ob vsem tem je upravičen strah ljudi, ki so vplačali avtomobile, ker bi v primer stečaja njihovi avansi šli v stečajno maso, čeprav so bili pridobljeni z goljufojo.

Delavke Lileta že tri tedne v zasedeni tovarni. V nekdanjem Liletu, zdaj Trend-Forum tovarna čevljev Maribor so delavke po poldrugem mesecu tovarno enostavno – zasedle. Zdaj se že več kot 20 dni po 80 delavk v izmeni razvršča in straži tovarno, ki bi jo naj Grubelič dejansko kupil z njihovim denarjem, ki bi ga dobil od Zavoda za zaposlovanje, ker jih je zaposlil. Tudi v Maribor so namesto plač prihajale le obljube.

DONOSNA TRGOVINA S HOROSKOPI

Tisočaki padajo z zvezd

Ste med tistimi, ki se vsakokrat, ko vas kdo povpraša po vašem znamenju v horoskopu le prizanesljivo nasmehnete, češ, prazne maranje. Ne verjamete niti v srečne niti v nesrečne zvezde, ne v napovedovanje prihodnosti, ne v vrtljak zodiaka, ki vam določa takšne in drugačne lastnosti, značajske poteze pa tudi kratkoročno in dolgoročno življenjsko pot. Skratka, kadarkoli beseda nanese

na usodo, zgolj zamahnete z roko.

Nikarte tako zaničljivo! Če se znate stvari lotiti s pravega konca, potem vam iz daljnih zvezd zložena znamenja (pa najsi vanje verjemete ali ne) zmorejo usodno spremeniti življenjsko pot. Ako namreč na vse skupaj pogledate malo bolj pragmatično in so vam pri tem rojenice v zibelko položile še nekaj iznajdljivosti in podjetnosti, boste ugotovili,

da se v zvezdah skrivajo nič več in nič manj kot pravi, žlahtni tisočaki v obliki žvenketajočega in čisto oprijemljivega cvenka. Nekateri so že ugotovili, da je na svetu pravzaprav veliko ljudi, ki se iz takšnega ali drugačnega razloga – zaradi pozabe, iluzij, upanja, vere ali zgolj iz zabave – bolj ali manj pogosto zatekajo k horoskopom in astrologiji se je iz tisočletne, vsega spoštovanja vredne

znanosti na drugi strani razvila tudi v donosno trgovino. Zvezde so radodarne.

Le eden med številnimi trgovci z zvezdami, D. L. iz Celja, je svoje zanimanje za zvezde dobro vnovčil. Posluje solidno in sodobno. Računalniški izpiski kratkega, dnevnega horoskopa prihajajo na naslove odjemalcev v dogovorjenih rokih. Stranke pa so v glavnem javni mediji. Radijske in časopisne hiše ter

vsaj dve pošti. Zaslužek gre v desetstisoče dinarjev... ampak ali ni banalno pri tako poglubljenih, filozofskih, na trenutke malodane intimnih zadevah govoriti o denarju.

In navsezadnje je samo lepo in prav, če se človek lahko zanese, da zvezdoslovna napoved za današnji dan, ki jo bo mogoče prebrati v mariborskem Večeru ne bo drugačna od one, ki jo je mogoče slišati na Radiu Celje ali na

Radiu Murska Sobota, navsezadnje pa jo najbolj nejevernim Tomažem potrdi še avtomat na pošti v Zagrebu ali Ljubljani.

Skraka lepo je, če na svetu (ali vsaj med zvezdami) ni zmede. Težko je le tistim, ki jim je horoskop napovedal slab dan pa nesrečnejšem prav takšnega obetajo tudi vsi drugi naštetih medijih in še kakšen izpuščen po vrhu.

KAJ JE PREKINILO IGRE NA SREČO:

Zadnji člen v verigi – preiskava

Raznovrstne igre na srečo, računalniško verižna finančna mitologija, so se sesule domala čez noč. Razlogov je več, najpomembnejši pa je gotovo dvom v novepečene agencije in podjetja, ki so organizirali razpečevalne verige. Primer AGM, preiskovalno sodni epilog zgodbe o največji in najbolj dobičkonosni verigi v Jugoslaviji je samo vrh ledene gore mahinacij in prevar, ki pa je šele kot drugi doživel sodni pregon.

Verige so pričela privkrat

pokati letos poleti v Samoborju v agenciji SAS, ki je organizirala verigo Double game, vendar občinski javni tožilec zoper organizatorje ni sprožil postopka. V odločbi, ki so jo prejeli nezadovoljni igralci, ti so zahtevali preiskavo, je pisalo, da so le ti poznali pravila igre, sodelovali po lastni volji na lasten rizik. Stvar je sicer sprožila precejšnjo publiciteto, a igralcem igre na srečo, bilo jih je menda kar pol milijona, ni preostalo drugega, kot da negodu-

jejo ali sprožijo zasebno tožbo.

Tako kot oni so na moč nezadovoljni tudi igralci ITC komercialne verige, ne vedo, kaj se je zgodilo z njihovim denarjem in na pragu je nova afera. Verjetno se bodo organi pregona slej kot prej le lotili ostankov komercialnih verig, o čem konkretnem pa za zdaj še ni govora.

Že bežen pogled v majski in junijski tisk tudi pri nam pove, kakšna evforija za

igre za srečo je vladala tedaj. Lune, Future, Kup Jumarka, Family Line, Lucky Line, kup oglasov, ki so najavljali posel stoletja, najboljšo odločitev vašega življenja, lahko verni ljudje pa so od njih pričakovali rešitev obupnih eksistencialnih problemov. Mnoge agencije so osnovale paralelne verige. Najvišji obljubljeni dobitki so se gibali med 25 tisoč DEM in 100 tisoč dinarji. Vsaka od velikih verig je vključevala veliko števil igralcev in šele 40 tisoč

udeležencev bi prineslo nekaj premij od 400 do 500 tisočakov.

Dovolj je preprost, žal večini igralcev neznan račun. Na primer, da bi 20 tisoč igralcev AGM verige dobilo premije, so morali pritegniti 12 milijonov novih igralcev, oni pa bi postali dobitniki šele, ko bi se v igro vključilo še 7,2 milijardi udeležencev.

Zaradi masovnih verig se je trg zasitil. Kapital se je v glavnem prelival v ozkem

krogu dobitnikov in organizatorjev. Ljudje so od iger na srečo dobivali le tam, kjer so bili krogi igralcev ožji, dobitki manjši, zato pa tudi možnosti prevare minimalne. S pojavom agencij, ki so vse opravile namesto vas in vspodbudile masovno igranje, so se začeli nečedni posli, ki prav sedaj prihajajo na dan. Bodo morda zaradi njih tudi pri nas, tako kot na primer v Združenih državah Amerike, takšne igre prepo-

KOMU JE V NAPOTO MINISTER SILVESTER DREVENŠEK

Opozicija gloda vlado

Ali je gospod minister Silvester Drevenšek res samo žrtveno jagnje? Skrbno pripravljene napadi na najbojevitejšega člana celjske vlade. Danes ni več moč verjeti, da bi šlo samo za maščevanje Srečka Senčiča in Ota Pungartnika iz štorske železarne. Česarkoli se gospod minister loti, še v lastnih vrstah naleti na sovražnike.

V zadnjih dneh se stopnjuje napadi na Silvestra Drevenška, inženirja organizacije dela, predsednika območnega odbora Socialdemokratske stranke ter člana izvršnega sveta celjske občine.

Poznavalci političnih razmer v Celju ocenjujejo, da je gospod minister Silvester Dre-

venšek, da bi Srečko Senčič s svojim pribočnikom Otom Pungartnikom z obema rokama pograbil strokovne in uporabne analize, ki jih je z mukotrpnim delom pripravil inženir Silvester Drevenšek, je užaljen zaposlil celo stotnijo drago plačanih strokovnjakov, da bi dokazal nasprotno. In ko mu to

OPOZICIJA NE IZBIRA. Gospoda ministra Silvestra Drevenška skušajo uvrstiti med Franceta Tomšiča in Aleksandra Rankoviča.

venšek žrtveno jagnje, s katerim bi spodnesli celotno občinsko vlado. To bi bilo celo možno, ker v obstoječem statutu ni opredeljen odstop posameznega člana in bi v takšnem primeru morala »pasti« celotna vlada.

Napadi na gospoda ministra se stopnjujejo že vse od neslavnega odhoda iz Železarne Štore. Tamkaj je prišlo do zamere, ker je kot dober poznavalec samoupravljanja in železarstva na sploh, kar nekaj let pripravljaj načrte za reorganizacijo železarne. Med strokovnim seciranjem gnilega črevesja štorske in ostalih železarn je prišel do neizpodbitnih dokazov, da Železarna Štore ni nikakršen »paradni konj«. Tega se je zavedalo tudi vodstvo železarne, vendar je to žalostno resnico pred delavci in javnostjo spretno prikrivalo.

spet ni uspelo dokazati, je prizadevnemu inženirju namesto priznanja dal – delovno knjižico!

Brezposelni Silvester Drevenšek se je tedaj s še večjo vneto kot prej v železarni, lotil organiziranja in delovanja socialdemokratske stranke in še ene stranke, če bi prva pogorela na volitvah. On je bil edini, ki je v prvem naletu prebil rdeči obroč v Gorenju in za svojo stranko pridobil znatno finančno pomoč. Z uspehi si je tako izboril vodstvo območnega, regijskega odbora, ker so mu medtem v Celju spet izmaknili stolček. Kot dober in neustrašen aktivist je kmalu ugotovil, od kod piha veter in sovražnike prehitel z briljantno potezo: prijavil je kandidaturu za skoraj vsa mesta v novi Demosovi občinski vladi.

Ulovil pa je komaj zadnji va-

gon in dobil le ministrstvo za kadre in krajevno upravo. Z enim zamahom bi mu uspelo posekati oblast rdečih, odslovil ali zamenjal je že skoraj 50 uradnikov. Tako bi Celje kot prvo v državi Sloveniji, pripravljeno pričakalo novo ustavo. Opozicija je zagnala vik in krik in v smrtnem boju izdala krik, da gre za maščevanje. Pri tem je opozicija uporabila tudi nizke udarce, kot je bil tisti, ko je ministrov dober nasvet izmlačila do skrajnih meja, ker je Zlatki Šoštarčič, tajnici krajevne skupnosti v Šmartnem svetoval, kako si naj po odpustu, saj je ženska, lepega telesa in pametna, še ne prestara, lažje služi kruh, kot je bil ta v krajevni upravi.

Edino, kar bi gospodu ministru morebiti res lahko naprtili, je očitek, da zaradi preobremenjenosti z delom v stranki sam ne zmore vseh nešteti nalog. Tako je po uspešnem novačenju svojih podrejenih v strankarski sindikat zanemaril vsebino in tako dovolil, da članstvo in sindikat drsita še nižje od mlačnosti Ravnikovih sindikatov. Po drugi strani pa ne gre zanikati, da bi gospod minister skoraj v celoti uspel v očiščenju sodišča, ker se ga je lotil v bazi. Pri novem imenovanju sodnikov porotnikov je zahteval analizo strankarske pripadnosti. Ob takšnem kadrovanju bi za mnogo sodnikov, ki so služili prejšnji oblasti, ostalo samo še vprašanje časa za zamenjavo. Pri izboru sodnikov-porotnikov se je verjetno nagibal k onim iz krščanskih demokratov, ki se nikoli ne morejo pregrešiti zoper zakon, saj je znano, da cerkev ne priznava ločitvenega postopka.

Po vsem tem je jasno, da gre v primeru gospoda ministra Silvestra Drevenška za žrtveno jagnje, ki bi v občinski vladi zaščitilo manj sposobne in še vedno omahljive. Tiste, ki si s sten v Narodnem domu niso upali niti sneti Titove slike, da jih je moral odstraniti gospod minister osebno, čeprav je bil njega dni tudi sam kandidat za vzornega komunista, vendar je pred njimi ugotovil, da gre vse k hudiču.

NOVINARJI IN GASILCI REŠILI CELJE. Nada Kumer, redaktorica Radia Celje je zagnala svoj radio. Ta radijska postaja se je zatem iz minute v minuto spreminjala v dejanski informativni štab. Tako kot so crkovali telefoni, električni in drugi sistemi.

Tudi najodgovornejši so (sicer težko) morali priznati, da so novinarji in gasilci rešili ljudi in njihovo premoženje pred še večjo nesrečo. Razen enega poslanca, ki je v celjski skupščini napadel kolega Mirana Korošca, črna živino Radia Ljubljana. Možakarja, katerega prva opozorila so žal ponekod naletela na posmeh, ker ljudje niso – verjeli. Namesto zasluženega priznanja, kritika zaplankanega veljaka. Poznate tisto od gospoda Švejka: kroglja in medalja ...

DEMILITARIZIRANA SLOVENIJA ALI NACIONALNA ARMADA? Obrambni minister Janez Janša, ki je bil gost drugega Celjskega večera v Evropi, pravi, da je utopija razmišljati o Sloveniji brez vojske, dokler ne dosežemo popolne državne samostojnosti. Demilitarizacijo bi morali v ustavo zapisati le kot cilj, referendum pa kot sredstvo za njegovo doseg. Ministrski stolček je nekdanjega zagnanega mirovnika postavil na realna tla in danes se zavzema za poloboroženo nevtralnost (bodoče) samostojne Slovenije. Nacionalno armado si zamišlja kot kombinacijo maloštevilne, a dobro izurjene profesionalne vojske in rezervnega sestava, ki bi zajemal 10 odstotkov moške populacije. Naš posnetek kaže, kaj si Janša misli o nevarnosti puča JLA v Sloveniji.

KAKO SE GREDO RACIONALIZACIJO V OBČINSKI UPRAVI

Čistoča kot vir zapravljanja

V dveh mesecih so v Celju za čiščenje in vzdrževanje občinskih prostorov plačali 355.000 Markovičevih dinarjev ali 355 nekdanjih milijard. S tem so za čistilke in čistilna sredstva izdali približno dvakrat več kot pred »ukrepi racionalizacije«, ki se jih je lotila občinska načelnica oddelka za občno upravo, Lucija Sotlar.

Do konca letošnjega avgusta je bilo na občini zaposlenih enajst čistilk, ki so zaslužile okoli 3.200 dinarjev mesečno. Tako je občina iz svojega proračuna zanje, za vse prispevke, prehrano in prevoz na delo ter za čistila, porabila na mesec okoli 90 tisoč dinarjev.

S prvim septembrom je obči-

na s celjskim zasebnim podjetjem Lesk sklenila sporazum, po katerem je Lesk zaposlil enajst občinskih čistilk in prevzel tudi čiščenje občine.

Lucija Sotlar: »Za ta korak smo se odločili v skladu z usmeritvami o racionalizaciji občinske uprave in glede na napovedi z republike, da bodo

občinski upravni organi v bodoče razbremenjeni vseh takomenovanih tehničnih služb. Najprej smo se torej lotili tega, da smo odstopili čistilke podjetju, ki se s tem ukvarja, zdaj pa bomo podobno storili še z vratarji in ostalimi tehničnimi službami. Cena podjetja Lesk za čiščenje kvadratnega metra je nižja kot prej, s kvaliteto čiščenja pa smo mnogo bolj zadovoljni kot prej. Čeprav pravzaprav iste čistilke čistijo iste prostore ...«

V trditve Sotlarjeve morda ne gre povsem dvomiti, saj

mnohi, ki so zaposleni na celjski občini, trdijo, da imajo pisarne zdaj res temeljito očiščene vsakič, ko pridejo v službo. Pri cenah in stroških pa je že druga pesem ...

Septembra je na občino namreč prispel prvi račun Leska za čiščenje celjske sončne uprave. Glasil se je na znesek 173 tisoč dinarjev. Torej dobrih 80 tisoč več, kot bi Celjane stala

Lesk je zasebno podjetje, ki ga vodi Ivana Zavšek, krajevna funkcionarka v Novi vasi. Po dobrih šestih mesecih od ustanovitve ima 106 zaposlenih. Večina čistilk, ki so jih prevzeli od upravnih organov in javnih ustanov. Tudi izven Celja. Njihove usluge so kakovostne, stranke so z njimi zadovoljne, uporabljajo večinoma ekološko neoporečna čistila ... Očitati jim ni kaj; morda le priznati iznajdljivost v časih, ko se skušajo vsi rešiti čimveč delavcev. Čeprav je vsa zadeva dražja.

ista zadeva po starem, z občinskimi čistilkami. Gospoda z ob-

čine niso niti trepnili z očmi. In so plačali. Enako je bilo nato tudi oktobra. Še enkrat 172 tisoč dinarjev. Tudi to je že poravnano. Tako so v Celju, v imenu »racionalizacije«, ali pa zgolj zato, ker nekaj pač morajo početi, v dveh mesecih za čiščenje občinskih pisarn porabili 355 tisoč dinarjev. Približno enkrat več kot če se umne »racionalizacije« ne bi lotevali.

No, pa na občini vendarle niso toliko neumni, da bi denar metali skozi okno brez razloga. S tem, ko so se znebili enajstih čistilk, se še vedno zakonsko omejena masa osebnih dohodkov pač deli na manj ljudi. Tudi na ta račun so si pred nedavnim občinski funkcionarji lahko povečali plače ...

Lucija Sotlar v svoji očiščeni (drago, drago ...) pisarni.

BO SIJAJNA ZAMISEL ZVODENELA V OSEBNO KORIST?

Celjski privatni mednarodni tedni

Celjski mednarodni slikarski tedni, ki so jih kot neposreden in ustvarjalen odnos med umetniki, likovniki in tedaj še delovnimi organizacijami postavili na noge celjski Likovni salon, Kovinotehna, Aero in papirnica Radeče pred tremi leti, so bili nedvomno sijajna zamisel, a hkrati velik zalogaj, potreben vsestranske, strokovne in v svoji nadgradnji tudi družbene verifikacije. Letošnji, tretji so bili namreč prej fiasko kot korak naprej za prvimi in drugimi, privatiziranje je pokazalo svoje zobe, nezadovoljni so bili tako vabljeni umetniki kot Celjani, delavci pa zvečine, tako ne vedo, kam dajejo denar.

Letošnji Celjski mednarodni slikarski tedni so, če izvažamo spektakularni fija-kerski spreved po mestnem središču pred otvoritvijo razstave v celjskem Likovnem salonu in nekaj transparentov preko ulic, Celje in Celjane povsem obšli, četudi naj bi se za razliko od prvih, ki so bili v Mihlaščici na Cresu, kjer ima Kovinotehna svoje apartmane, in drugih, ko so nastanili slikarje v Kovinotehnem hotelu Palenk v Logarski dolini, dogajali v samem mestu. In pustili Celju javna dela, javne likovne izdelke trajne vrednosti.

Ko človek sliši, v Celju se razvija mednarodna kulturna priridev, lačen takšnih reči glasno vzklikne, krasno! Pričakuje živ pretok informacij, srečevanja, razprave, navezovanje stikov med domačini, nerekdo od aktualnih tendenc odrezanimi ustvarjalci, ki lahko na ta način dobivajo nove impulze, pričakuje kritične debate. In tista končna razstava najprej v Likovnem salonu in potlej po drugih razstaviščih naj bi bila le pika na i, odkoder naprej se začne poslovni odnos, poračun med vloženim denarjem podjetij in odstopom nastalih likovnih izdelkov.

O čem takim v Celju ni bilo ne duha ne sluha. Slovenski slikar Marjan Gumilar

je imel to srečo, da je v svaštvu s famijlo Zimšek, hrvaški kipar Djordje Jandrić, avstrijski kipar W. W. Anger, nemški slikar Gerd Trostmann in škotska kiparka Kate Bowes (vse udeležence so izbrale priznane matične galerije in v njih kvaliteto a priori ne gre dvomiti) pa so »trpeli« v zaprtem krogu Kovinotehninega skladišča C, kamor je od časa do časa puka Ljubljancan Matjaž Gruden, duhovni oče mednarodnih tednov in za projekt CMST zunanji sodelavec generalnega pokrovitelja Kovinotehne, pa še kdo iz Kovinotehne.

Celjski salon pri cenitvah dlakocepi

Cenitev nastalih likovnih izdelkov v koloniji so prvo leto prepustili celjskemu Likovnemu salonu, kjer je kustosinja Alenka Domjan potila krvavi pot, preden je preračunala kvoto, enakovredno vloženim deležem podjetij. Jezni nad njenim dlakocepljenjem so se pri drugih in tretjih tednih seveda raje obrnili na uradnega cenilca, ki ima iz Ljubljane boljši pregled nad tržno vrednostjo likovnih izdelkov.

Rekli smo, načeloma ne moremo dvomiti v kvaliteto izbranih udeležencev, a hkrati vela spomniti na vsesplošno likovno skušnjo takšnih in drugačnih kolonij. Nastale stvari so praviloma za razred, dva slabše od običajnega avtorjevega nivoja. V Celjskih mednarodnih slikarskih tednih so se temu želeli ogniti sicer nenavadno dolgim trajanjem kolonije, mesecem dni, žal pa rezultati temu niso enakovredni. V renomiranih razstaviščih, od celjskega Likovnega salona do mariborskega Rotovža in Moderne galerije v Ljubljani, postajajo likovni strokovnjaki vse bolj skeptični. Že lanska namestitev izdelkov drugih Celjskih mednarodnih slikarskih tednov v na pol pozabljenih kletnih prostorih moderne galerije ne meče prav obetavne luči na povprečno raven kolonije, letos pa so razstave menda še bolj vprašljive, če seveda druga merila in interesi ne bodo prevladali nad kritično presojo.

V celjski Kovinotehni so sicer prepričani, da vložene finance dobijo v obliki likovnih del lepo povrnjene. Nabrali so si že kar zajetno zbirko, sedaj jo zgledno katalogizirajo in ocenjujejo in opremljajo slike po prostorih s potrebnimi podatki. Vse skupaj pa se odvija v zoženem dialogu s podjetnim zasebnikom, ki ima v likovnem smislu roko nad podjetjem.

Tudi nič slabega, če se ne bi kazale nove in nove vrzeli, obeti, ki so ostali samo obeti. Ob tem, da naj bi si celjska podjetja obogatila funduse z izbranimi likovnimi izdelki, so kot vlogo in vrednost Celjskih mednarodnih slikarskih

tednov oznanjali velike možnosti, ki so po gostitvi tujih ustvarjalcev mestu ob Savinji kažejo za afirmacijo slovenskih mojstrov na tujem. Kaj takega se doslej ni zgodilo, razen seveda – na tujem je razstavljal Grudnova prijateljica, sicer zares odlična slikarka Jana Vizjak.

Celjani ne kažejo spoštovanja do skulpture

Celjski mednarodni slikarski tedni naj bi Celje ponesli v evropsko javnost (letošnji udeleženci in, denimo, graški galerist, nam zunaj zaradi premnogih organizacijskih zapletov gotovo ne bodo peli hvale), doma, v mestu pa pustili nadih evropskih talentov. Zatorej so letošnjo kolonijo namenili likovnim izdelkom na prostem, javnim umetnikom. Najprej na temo ekologije, pozneje so to, ker likovniki niso imeli primernih idej, opustili.

Ta zamisel je razgalila improvizacijo in neresnost celjskih tednov. Javni likovni spomeniki so uspešni le, če so plod multidisciplinarnega dogovarjanja, usklajevanja in sodelovanja in v tako opevani tujini preteče mnogo vode, preden je neka trajna stvar postavljena na svoje mesto. Vsakemu laiku je jasno, če nekoga za nekaj tednov postaviš v čisto tuje okolje pred

veliko hišno pročelje, ne moreš pričakovati umetnine. Lahko pričakuješ dekoracijo ali podobo v reklamne namene, ki ji je usojeno, da jo čez čas preslika drugi. Fasada na zgradbi nasproti Avtoehniko, ki jo je poslikal sicer dober slikar Gerd Trostmann ob pomoči Kovinotehnineh plekskarjev zatorej ni ne tič ne miš. Zagotovilo Matjaž Gruden, da je Kovinotehna s tem delom poklonila Celju prvo poslikano umetniško fasado v Sloveniji pa je oslarija še v nekem drugem smislu. Na prste obeh rok ne bi mogli naštetih poslikanih zunanjščin samo na celjskem območju.

Druga, menda javna plastika, je delana še bolj na pamet. Konstrukcijo hrvaškega kiparja Djordja Jandrića so postavili na začasno mesto pri Vodnem stolpu. Torej avtor sploh ni vedel, za kakšen prostor, za kakšne poglede jo je

zasnoval, kakšni bodo njeni učinki in plastični poudarki na javnem mestu. Spričo sedanje, z vremenskimi vplivi škode, se je bati, da bodo nikakršni.

Morebiti je dvom v korektnost in profesionalnost Celjskih mednarodnih slikarskih tednov neupravičen in preuranjen in bodo, še preden sijajna zamisel s svojimi velikimi napovedmi zvodeni in zastane pri osebnih koristih peščice ljudi, vso reč postavili na trdnjše temelje. Opozorilo pa zato, ker pretekle celjske likovne skušnje temu ne gredo v prid, saj je znano, da na vsej slovenski zemljici za likovno ribarjenje v kalnem ni primernejšega mesta od Celja, da tukaj na veliki nogi uspevajo vsakovrstni spretniži, ki si kujejo denarce, postavljajo palače in uspešno prepričujejo direktorje, da ne marajo kulture, če jim prav »oni« ne visijo po stenah.

ŠESTDESET LET SANDIJA KROŠLA

Igralec, ki so ga Celjani vzeli za svojega

Dramski, televizijski in filmski igralec Sandi Krošl je po rodu sicer onstran Trojan, a Celjani in Štajerci so ga že dolgo tega vzeli za svojega, četudi zadnja leta ne nastopa več na odrih tukajšnjih gledališč, na katerih je odigral svoje najiminentnejše vloge.

Dolga leta prvak celjskega Slovenskega ljudskega gledališča se je rodil 31. oktobra pred šestdesetimi leti, v mladosti je dalj časa živel v Mariboru, kjer ga je odkril prvak mariborske Drame Jože Mlakar. Poklicno pot je pričel v ptujskem gledališču, v sezoni 1954/55 pa se je ustabil v celjskem teatru, kjer je zrasel v karakternega interpreta,

mojstra tudi najzahtevnejše igralske naloge.

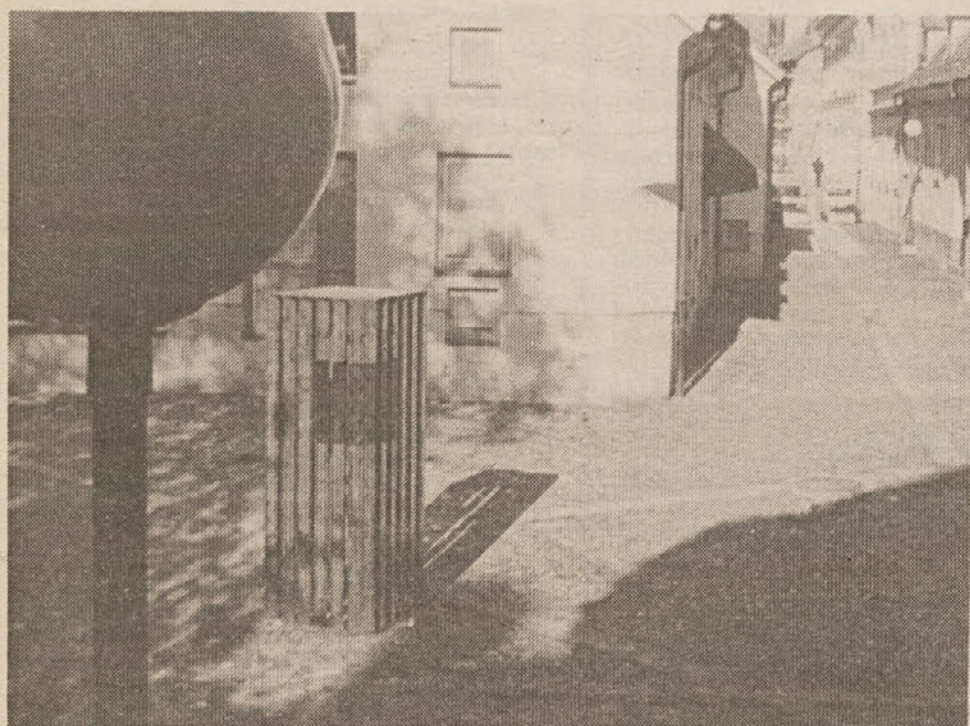
Iz Celja ga je pot vodila najprej v ljubljansko Mestno gledališče in nato po krajšem skoku v Mariboru v Novo Gorico, kjer deluje še danes.

V slovenskih dramskih gledališčih je Sandi Krošl ponujal občinstvu sijajno galerijo dramskih likov v raznovrstnih gledaliških uprizoritvah vseh dramskih zvrsti. Za vlogo Henryja Bolinbroka je dobil Prvomajsko nagrado Združenja dramatikov Slovenije, za mnogim nepozabnega Hoedererja v Satrovih Umazanih rokah pa nagrado Prešernovega sklada. Za Celjane drugega Hoedererja sploh ni moglo biti.

Vinko Möderndorfer Slovenci nismo prijeten narod

... Slovenska drobna in drobnjakarska pamet, ki je srečna zgolj na svojem majhnem in privatnem teritoriju, pamet, ki so ji vedno pravzaprav vladali iz spovednic, takšna zaplankana pamet je mnogo bolj nevarna od še tako represivnega političnega sistema. V takšni indiferentnosti se izgublja duhovi in obešajo pesniki ...»

Črno gradnjo bodo odstranili

Kovinska skulptura, postavljena pri Vodnem stolpu v Celju, menda darilo Kovinotehne Celju in Celjanom, ni samo tujek v prostoru, ampak črna gradnja. Lokacijsko dovoljenje mora dati pristojni občinski organ komiteja za urejanje prostora in varstvo okolja, o čem takim pa njegov predstojnik Jure Sadar nima pojma. Občinski možje morajo torej to javno likovno delo označiti za črno gradnjo in jo v skladu z veljavno zakonodajo ukazati odstraniti.

Unesco – jubileji sovjetskih umetnikov

Pariz: Na predlog svojega izvršnega sveta bodo v Unesco prihodnje leto obeležili stote obletnice rojstva skladatelja Sergeja Prokofjeva, pesnika

Osipa E. Mandelštama, pisatelja Mihaila Bulgakova in dve sto let rojstva pisca Sergeja Aksakova.

MUZIKA JE
BIZNIS

Založbe nosilcev zvoka so se veliko naučile (tuje, seveda) od prodajalcev žajfe. Zdaj ne gre več prodajati navadnih, vsakodnevnih paketov. Vse mora biti v lepih novih družinskih zavrtkih. Zakaj bi prodajali nekaj dek posnete plastike, ko pa lahko prodajajo na tone? To je novi koncept. Sicer pa se škatle plošč prodajajo že od Edisona sem.

Ideja je bila najprej namenjena klasičnim ljubiteljem muzike, ki so želeli imeti na ploščah kompletne baletne ali opere. Eden zgodnjih katalogov je tako nekoč ponujal 11 delno škatlo z 12 inčnimi ploščami na 78 obratov in s kompletnim posnetkom *Cavallerie Rusticane*. Založbe so kmalu zatem ugotovile, da lahko kaj podobnega prodajajo tudi ljubiteljem jazza. Spomnimo se recimo samo škatle plošč *Keitha Jarreta* založbe (in zvoka) ECM, ki jo ima še danes tudi v Celju kar lepo število ljubiteljev. (Zanimivo pa bi bilo mimogrede izvedeti, koliko navdušencev si je leta 71 nabavilo CBS-ov trojni album s 40 posnetki *Dylan, Santane, The Byrds* in drugih, ki so ga prodajali za 2,29 funta).

Če je kdo mislil, da bo nastop CD-jev razbremenil ljubitelje glasbe stalne grožnje črevesne kile, ki jim je grozila vsakič, ko so iz trgovin domov tovorili na cente v škatle zapakirane črne plastike, se je zmotil. Zdaj nosijo domov na cente CD-jev.

In kateri paketi se nam obetajo v teh predbožičnih tednih v štacunah onstran Šentilja, Gorice in Opčin? Pred njegovo 75 letnico, ki jo bo praznoval 15. decembra bodo dobili najmanj dva zavoj *Sinatrinih* CD-jev. Škatlo pripravljajo tudi *Derek And The Dominos, The Bee*

Zappa iz škatle

Gees pa zadevo z naslovom *Tales From The Brothers Gibb: A History in Song 1967 - 1990*. Dobili smo že škatle plošč ob obletnicah *Lennonove* in *Hendrixove* smrti, od živih pa bodo naše žepne s paketi letos obremenili še *Kate Bush, Led Zappelin, Tony Benner, Robert Johnson, Jelly Roll Morton, Frank Zappa, The Carpenters, Charlie Parker, in Buffalo Springfield*.

Ponovimo. Ironija je v tem, da so bili CD-ji napovedani in pričakovani kot priročen žepni format. Pa se pričakovanja niso izpolnila. Prej smo nosili domov bolj ploščate škatle, zdaj pa bolj kvadratne. To je vsa razlika.

FRED FACT in prijatelji

LESTVE LP

THE NEW SENSATION
INXS
PRODUCED BY COLIN THOMAS

Inxs kix

1. INXS - X
2. JOSE CARRERAS, PLACIDO DOMINGO, LUCIANO PAVAROTTI - In Concert
3. THE POGUES - Hell's Ditch
4. PIXIES - Bossanova
5. STONE ROSES - Stone Roses (letite v trgovino)
6. FAITH NO MORE - The Real Thing
7. JOE JACKSON - Steppin' Out, The Very Best Of Joe Jackson
8. PRINCE - Music From Graffiti Bridge
9. GORAN BREGOVIČ - filmska glasba
10. BOB DYLAN - Under The Red Sky

Pixies - Bossanova: ta ni bosa.

KONCERTI

- ORPHEUM, Haus Der Jugend, Gradec:
17. 11. OYSTER BAND
 18. 11. ROGER CHAPMAN
 19. 11. FLYING PICKETS
 21. 11. SEIPATI N'XUMALO
- Prideš v Gradec, najdeš dvorano, kupiš karto, poslušaj in kadiš.
Galerija Studentskog Centra, Zagreb:
22. 11. FUGAZI
 14. 11. VICTIMS FAMILY Dom sportova, Zagreb:
 23. 11. MISSION Hala Tivoli, Ljubljana:
 22. 11. MISSION

GLASBENI
VIDEO

1. THREE TENORS CONCERT - Pavarotti, Domingo, Carreras
2. THE WALL - LIVE IN BERLIN - Roger Waters etc.
3. KNEB WORTH Vol. 2 - različni
4. KNEB WORTH Vol. 1 - različni

5. KNEB WORTH Vol. 3 - različni
6. LIVE AT THE BRITTON ACADEMY - Faith No More
7. THE SINGLES COLLECTION - Phil Collins
8. THE EVENT - THE WORLD CUP CELEBRATION CONCERT - Luciano Pavarotti
9. STEPPING OUT - Joe Jackson
10. DOES HUMOUR BELONG IN MUSIC - Frank Zappa

VIDEO

Willy De Ville: »Ali je tukaj res mrzlo ali pa sem bolan.«

MINK DE VILLE, Haus Der Jugend, Gradec, 25. 10. Ameriški cigan Willy de Ville je prišel s svojim bendom in z vročino v Gradec, naščal cigareto in ogenj, začel s klasičnim Harlem Nocturno, se enkrat preoblekel, vrgel v publiko rdeče vrtnice, se vrnil na en bis za Got To Move in Stand By Me in po dobri uri končal. In odšel prepoten in z vročino. Solidno. BLUE CHEER, Haus Der Jugend, Gradec, 2. 11. Trio. Dick Peterson posebej za ND: »Blue Cheer obstajajo zgolj zaradi glasbe, denar, ki ga zaslužimo pa služi zgolj preživetju do naslednjega koncerta.« Šest Marshallov. Nobenih efektov. Isti zvok kot leta 68. Entuziasti ali mamilaši? Ni važno. Super.

ZA VEDNO
Z NAMI

Pred 5 leti
MIDGE URE - If I Was
Pred 10 leti
POLICE - Don't Stand So Close To Me
THIN LIZZY - Killer On The loose
Pred 15 leti
DAVID BOWIE - Space Oddity
SMOKIE - Don't Play Your Rock'n Roll To Me
Pred 20 leti
DEEP PURPLE - Black Night
THE TREMELOES - Me And My Life
BLACK SAABATH - Paranoid
Pred 25 leti
THE ROLLING STONES - Get Of My Cloud
THE McCOYS - Hand On Sloopy

KAVA OB
MUZIKI

1. FLOYD BAR - Šalek, Velenje
2. ZOOM - Šoštanj
3. ni
4. ni
5. ni

LOKALISTI

PhoneLemmy Vandal

LP
PHONEBOX VANDALS - Damned Die Hard (Blind Dog Records Zagreb). Ko bo Lenny mrtev, se bo obračal v grobu. Skoraj super. Cena 70 din. Nakup KLjUB Celje ali BDR pp 6p 41020 Novi Zagreb.

Ustrelnikonj: vlak za Nizozemsko.

45
STRELNIKOFF - On 45 (FV Založba), STRELNIKOFF - 45% VOL. (YO-OP). Nizozemci vejo česar Celjani ne vejo. Skoraj super. Cene ni. Nakup bogve kje ali v Štorah pri Vasji Ocvirk.

CASS
ZAČETEK PO KONCU - različni izvajalci + fanzin + nalepke + 2 x vžgalice (Andrej in Simon Vodenik, Celje). Zbirka jugoslovan-skih alternativnih bendov. Ideja zanimiva, muzika samo za ljubitelje. Cena 150 din. Nakup pri založniku ali v KLjUBu.

VESTI
PHONEBOX VANDALS in STRELNIKOFF (naše najprej) so se skupa s Poljko malco, Quod Masacre, Lolito in Borghesio vrnili z nastopa na Nizozemskem. Bili so v Eindhovnu.

KLJUB Celje: vse kar premorejo je stockcola, dve pivi za ceno enega od Happy Hour in pozabljenost Belega in Darija pri napovedovanju dogajanj. Sicer pa bolj privatizirata.

KNJIGE

Skale na Vlado, NASLOV TI ZAUPAM NA UHO, zbirka Fondi Oryja Pala, samozaložba, cene še ni, nakup pri Skale Vlado, Celje.

Vse o tem, kako lahko pišeš dobre pesmi, čeprav so te topli policaji in si slep. »UBI MI ŽE ENKRAT TEGA TEGA MED NOGAMI DA SE BOVA LAŽJE SPOZABLJALA UMI MI LEVO ROKO DA TI

ZDRSNEM V DESNO NAROCJE
ZASPI MI V JETRIH DA NE ZGREŠIM CILJA
NE KLIČI ME PO IMENU DA NE BOŠ NOSILA MOJEGA
PRIIMKA«

PRIMOŽ TRUBAR, TV nadaljevanka v 4 epizodah. Trubar na slovenski filmsko amaterski način.

GLEJTE
ATLANTIK, angleška nadaljevanka. Kako bolje živeti v slabših razmerah.

TV

NE GLEJTE
Drago Jančar, Andrej Stojan

TREND

1. Potapljaška oprema
2. Izpisati otroke iz celjskih športnih društev

EVA CESTNIK

izdelovanje drobnih predmetov iz usnja in popravilo vseh vrst usnjenih izdelkov

Vabljeni v Zidanškovo 2, Celje
Tel.: 063-27-884

MES

PRODAJA:

opremo za velike kuhinje in gostinske lokale - stroji za pomivanje posode, za pranje zelenjave in kuhinjski stroji
opremo velikih dimenzij - termična, nevtralna, samopostrežne linije, točilni pulti
mini program - oprema za hitro pripravo hrane in samopostrežno prehrano (»FAST-FOOD«)
aparate za gostinstvo - espresso za kavo, hot dog, aparati za smetano, frapeji, dozatorji za pijače, šankomati

Zastopstva in garancijski servisi:
Kovinstroj Grosuplje, IGO Ljubljana, Obrtna druga Magro Grosuplje, Elmont Bled, Metalka Buje, Lasa Italija.

Franc Mihelin

Razstavno prodajni salon in servisna delavnica gostinske opreme Celje-Hudinja, Ulica frankolovskih žrtev 1/e, tel.: 063/34-866, telefax: 063/38-642

NOVA DOBA

išče prodajalce časopisa
- kolporterje

ki bodo prodajali novi celjski tednik v večjih krajih na celjskem območju.

Zainteresirani naj se oglasijo po telefonu 24-545 ali 28-951 ali pa pošljejo pismeno ponudbo na naslov: Nova doba, Gubčeva 4, Celje.

OPTIKA GLEŠČIČ

Zidanškova 23, Celje
obveščata stranke, da opravljajo strokovne preglede vida - okulist ob ponedeljkih.
Na zalogi so domači in uvoženi okviri, vse vrste domačih in uvoženih stekel za korekcijo vida.

Sprejemamo naročila za vse vrste specialnih stekel in to: VARILUX-MULTI, LENTICULAR, BHOKAL, POLTANKA-FITHO, CR-PLASTIKA.

Se priporočamo za obisk!

ZBLEDELI UPI – SAD BLEDEGA VODSTVA?

Edi Kolar – samotar v atletskem ringu

Celjska atletika, ki se še vedno kiti z minulo slavo, danes životari. Morebiti se ji pišejo lepši časi zaradi obnovljenega strokovnega vodstva kluba in novega predsedstva, ki je očitno klubske zadeve končno vzelo resno, in zaradi nekaj mladih tekmovalcev, ki precej obetajo. Jim bo talent uspelo tudi razvijati? Upov celjske atletike je bilo v preteklosti kar nekaj, potem pa so se izgubili. Svetla izjema je Rok Kopitar, po morebiti tu in tam še kdo. Predstaviti vam nameravamo nekaj bivših upov celjske atletike in skupaj z njimi poiskati razloge zakaj so ostali le upi.

Nekdanji upi, nekateri vsaj, tekmujejo še danes. Bodisi v matičnem klubu, bodisi kot tekmovalci drugih klubov, ali pa se udeležujejo mednarodnih tekmovanj, ki jim pri nas ne posvečamo posebne pozornosti. Eden takšnih je Edi Kolar, ki se ukvarja s hitro hojo že petnajst let in ves čas tekmuje za atletsko društvo Kladivar. Če je pred enajstimi leti predstavljal enega najobetavnejših evropskih atletov v mladinski konkurenci, je danes le še človek, ki se strastno, a vendarle zgolj ljubiteljsko, ukvarja s hitro hojo. Sicer tekmuje, vendar je tudi zaradi zapostavljenosti te discipline pri nas prisiljen tekmovali v tujini. Skupaj z ljubljanskim kolegom Balekom tekmuje v Italiji, Švici, pred kakšnim mesecem pa je Edi Kolar nastopil za reprezentanco Rima. Kot zanimivost velja zapisati, da mu je nastop organiziral nečak Giulia Andreottija, ki je tudi sam navdušen hitrohodec, in s katerim Edi prijateljuje.

Sredstva za mednarodni razred izpuhtela

Edi Kolar je bil med atletskimi upi, upal pa je tudi sam. Predvsem to, da se bodo razmere v klubu uredile. »Leta 1979, ko sem sodil med perspektivne atlete v evropskem merilu, so mi v klubu obljubljali, da bomo trenirali dvakrat dnevno. Prihodnje leto sem dosegel normo za udeležbo na Olimpiadi v Moskvi, jo nato še enkrat potrdil, pa vendar tja nisem odšel. Takšen je bil splet okoliščin, ki so jih prirojevali v Beogradu. Če bi bil član Zvezde ali Partizana bi zagotovo potoval v Moskvo.«

Razmere v AD Kladivar pa so iz leta v leto ostajale enake. »Prejemal sem skromen športni dodatek, čeprav sem bil v mednarodnem razredu tekmovalcev. V Sloveniji nas je bilo takšnih takrat okoli trideset. Ostali so dobivali pripadajoča sredstva, meni pa so izplačevali le sredstva za perspektivnega športnika. Trenutno je ta razlika v razmerju ena proti pet, kakšna je bila takrat, se ne spominjam. Ko sem izvedel, da mi pripadajo višja sredstva sem se v klubu pozanimal zakaj mi jih ne izplačujejo. Dejali so, da so bila uporabljena v druge namene, kakšne, ne vem. Mednarodno kategorizacijo sem imel do leta 1986,

vendar nisem nikoli prejel popolnih sredstev! Vedno so le obljubljali. Tudi to, da bom smel dvakrat dnevno trenirati, ne da bi imel zato težave v službi. Tega niso uresničili. Tako sem vadil popolnoma amatersko v primerjavi z atleti v drugih državah. Danes klubu zamerim le te nenehne obljube. Zaradi obljub, pri katerih je vedno ostajalo, danes v Celju ni vrhunske atletike! Nekateri so prestopili k drugim klubom, tudi sam sem to skušal dvakrat, pa so me z obljubami vedno premamili, da sem ostal.«

Hitra hoja ima v tujini mnogo večjo veljavo kot pri nas. V Švici na primer, so imeli samo avgusta in septembra 25 tovrstnih tekmovanj, ki se jih številno udeležujejo tudi atleti iz vzhodnoevropskih držav, ki se s to disciplino ukvarjajo profesional-

O dopingu: »Moj doping je zdrava hrana, ki jo dobim doma in določeni vitamini. Mislim, da v celjski atletiki ni bilo nikoli poizkusa pravega dopinga, tudi s strani trenerjev ne; poleg tega pa je naš zdravnik dr. Čajavec, ki tega ne bi dopustil. Sicer pa je Mustapić pred nedavnim dejal, da o dopingu ne govori niti brat bratu.«

no. Pri nas pa... Edi Kolar je že sedem let edini, ki se v AD Kladivar ukvarja s to disciplino. Da je v klubu ne vzpodbujajo je razlog tudi v tem, da v Jugoslaviji ni mnogo tekmovanj, kjer bi mislili tudi na hitro hojo.

Edi pravi, da ne ve, kje bi pristal, če bi imel normalne pogoje dela. Razmišlja pa tudi takole: »Češki tekmovalci, ki je bil kot mladinec le za malenkost boljši od mene, je končal kariero kot olimpijski zmagovalci. Toda on je treniral trikrat dnevno, tudi v službo ni hodil. Pred petnajstimi leti, ko sem prišel trenirati, so bile moje ambicije, kot so ambicije vsakega, malinova, kot pravimo atleti, rezultati

svetovnega vrha. To je, da nekaj pomeniš, ko prideš na veliko tekmovanje. S tem je tvoj trud poplačan. Mislim, da sem bil sposoben vrhunskih rezultatov, tako razmišljam zato, ker sem z amaterskim treningom dosegel dobre rezultate.«

Danes pravi, da pravzaprav ni razočaran, ker jih ni dosegel, malo v šali pa doda: »Ukvarjal sem se tudi s košarko. Kdove, morebiti bi bil danes igralec NBA lige, če bi vztrajal...«

Poljak kriv za vse?

Edi je vsa leta ostal zvest klubu predvsem zaradi nekaterih posameznikov. Na primer njegov trener Mladen Pavljak, je že eden izmed njih, spoštuje tudi Romana Leškega, pa dr. Rudija Čajavca, spominja se tudi Štefana Juga in Vikija Dorna, ki sta mu v njegovih pubertetskih letih pomagala, da je prekinjeno šolanje na Srednji pedagoški šoli nadaljeval na gostinski in jo končal z odliko.

Lani in predlani so po Edijevih besedah delali največje napake v klubu. »Največji kiks je bil v sezoni 1988/89, ko so dobili strokovnega sodelavca s Poljske. Mislili so, da se bo stanje v klubu z njegovim prihodom izboljšalo, pa se je za sto odstotkov poslabšalo. Zanj so porabili ogromna sredstva, kdo ga je angažiral, pa se pravzaprav ne ve. Vem le, da je bil takrat predsednik Pesar, direktor pa Brane Florjanič. Oba sta potem odstopila, zakaj, mi ni znano. Ne udeležujem se namreč sej, ker me ne zanimajo več. Ena je enaka drugi, atleti pa imajo vedno stransko vlogo.«

Edi Kolar je pravzaprav neke vrste samotar. Sam trenira, po programu, ki mu ga naredi trener, le kadar ga pokliče na stadion, Edi trenira tam. Z ljudmi ima bolj malo stika, ker ga najbolj zanima pač hitra hoja. Med napake kluba prišteva tudi astronomsko drage atletske prireditve kakršna je bil Skokov memorial. »Trenerji so v klubu šele sedaj, ko mu predseduje dr. Čajavec, dobili popolno podporo kluba. Prej je namreč niso imeli, vedno so bili glavni krivci za neuspehe. Zadnja štiri leta so trenerji nasprotovali Skokovemu memorialu, saj je bilo zanj porabljenih več sredstev kot je znašal celoletni dohodek kluba. Trenerje pa so, kadar so preveč razmišljali, v klubu vedno 'povozili'. Sedaj jim je končno postalo jasno, da je Celje premajhno za takšen srednje velik miting. Lahko bi ga pripravili, če bi stadion sprejel 25 tisoč gledalcev kot jih sprejme na primer v Zürichu, in sponzorja, ki je bil pripravljen vložiti dva in pol milijona ameriških dolarjev. Pametneje bi bilo, da bi v klubu k živ-

Samotar v atletskem ringu – Edi Kolar

ljenju obudili pionirsko olimpiado in olimpiado srednjih šol. V pionirskih selekcijah je v klubu veliko tekmovalcev, pri srednješolcih je ogromen osip, zato jih za člansko konkurenco skorajda ne ostane. S tovrstnimi večjimi tekmovanji pa bi k vadbi pritegnili tudi srednješolce,« meni Edi Kolar.

Svetlejši časi za celjsko atletiko – vpliv novega vodstva?

Edi Kolar zaupa novemu vodstvu. »Odkar je predsednik kluba dr. Rudi Čajavec in po strokovni plati v vrhu Roman Lešek, so se razmere izboljšale. Nov tartan v telovadnici, ljudje iz vrha kluba prisotni na stadionu, urejena sredstva za hranarino in priprave, vse to je prinesel nov veter v klub. Sam vseh ugodnosti v zvezi s pripravami nisem izkoristil, ker imam družino in ker so tudi zato manjše moje tekmovalne ambicije. Ko sem jih imel, pa žal ni bilo ustreznih pogojev dela, za kar krivim tudi prejšnje predsednike kluba. Če bo novo vodstvo nadaljevalo v pričeti smeri, bo morebiti celjska atletika ponovno zaživela.«

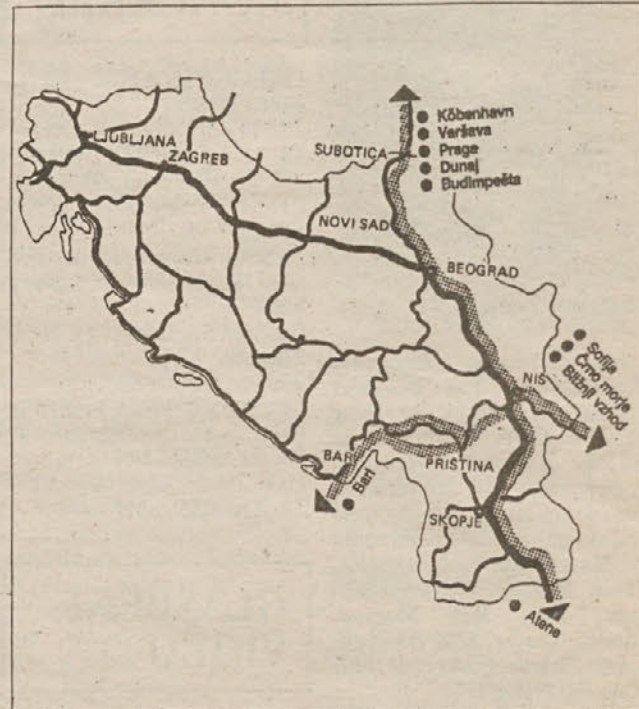
Danes vadi Edi šestkrat tedensko. Lani je bil še član jugoslovanske reprezentance, udeležil se je tudi Balkaniade v Grčiji, letos pa je v reprezentančnem dresu nastopil le enkrat. »Toda tu gre zopet za mešanje štrn iz Beograda. Nekateri atleti so odpovedali nastop, mi, ki smo nastop potrebovali, pa nismo mogli zraven.«

Sredi oktobra se je zanj sezona za letos zaključila, v za-

četku novembra se je pričel pripravljati na novo. Polet mu dajejo tekmovanja na tujem, kjer se lahko dokazuje, da bi iz Celja prestopil h kakšnemu drugemu klubu ga ne mika več. »Lani sem nameraval k zagrebški Mladosti. V klubu so mislili, da se šalim, šele ko so to prebrali v časopisu, se je potem (že novo) vodstvo zavzelo, da

ostanem. Ker sem čustven človek, pa tudi družino imam, sem v klubu ostal predvsem zaradi trenerja in nekaterih ljudi. Nekaj je v njih, da bodo celjsko atletiko postavili na noge, na takšne temelje, kot so bili v letih 1980 do 1983. Če bi imeli Celjani leta 1992 v Barceloni enega olimpijskega kandidata, bi to bil že lep uspeh!«

Mi krpamo, Srbija gradi

Srbija se namerava s sodobnimi prometnicami povezati z Jugoslavijo in Evropo. V beograjskem Inštitutu za ceste načrtujejo več cestnih povezav, med katere sodi tudi transjugoslovanska cesta bratstva in enotnosti na priloženi skici.

Te dni so slovesno pričeli graditi obvoznico okrog Beograda, ki bo dolga 37 kilometrov in bo imela 6 kilometrov mostov. Gradnja bo stala 4000 milijonov dolarjev in bo predvidoma končana do leta 1995. Sicer naj bi po sedanjih načrtih v Srbiji do konca tega tisočletja zgradili 208 kilometrov avtocest in 367 kilometrov polovičnih avtocest.

ROJENE V REVOLUCIJI, POKONČANE S KRIŽEM

Celjske slovenske novice

ROBERT DIEHL, Celje

VELEŽGANJARNA sadja, vina, brinja, jerebine, borovnic itd. — Telefon št. 68.

Prva južnoštajer. kamnoseška industrijska družba v Celju
(lastnika Robert Diehl in Anton Kolenc) izdeluje cerkvene oltarje, družinske grobnice, nagrobne spomenike in okvirje ter sploh vsa v to stroko spadajoča dela.. Strojni obrat.

Karol Vanič, Celje **Rotovška ulica št. 15** Zaloga tu-in inozemskega manufakturnega blaga :::

Celje, ki si je včasih lastilo marsikakšno dvomljivo prvenstvo, si ga zanesljivo lahko lasti v časnikarstvu. Korenine slovenskega časnikarstva so namreč pognale prav tu. Če izvzamemo Vodnikove Ljubljanske novice in Bleiweisove kmečke rokodelske Novice, ki so se pojavile 1843. leta, je Celje tri dni pred ljubljansko Slovenijo dobilo Celjske slovenske novice, ki pomenijo prvi slovenski politični časopis. Nastanek je spodbudila marčna revolucija 1848, zato seveda ni čudno, če je na njegovih straneh spočetka dobila osrednji prostor svobodomiselnja meščanska demokracija in sploh slovenska napredna misel tedanjega časa.

V prvi številki 1. julija 1848 je urednik prof. Valentin Konšek (tiskar in založnik je bil znani Janez K. Jeretin) sporočil, da »tote novice pridejo vsako soboto na svetlo«, na svetlo pa so do konca leta v resnici prihajale vsako sredo, leto kasneje pa vsak četrtek. Veliko težav je bilo očitno tudi z naslovom, saj so bile od petnajste do sedemindvajsete številke Celjske novice, potem so razmišljali o Štajerskih slovenskih novinah in o Slovenskih novinah. Šlo je pač za krajevno in narodnostno opredelitev, ki je seveda opredeljevala tudi vsebino. Tisti, ki so se s časopisom podrobneje ukvarjali, menijo, da je bil dokaj radikalen, še celo v objavljanju cerkvenih tem. Zanimivo je, da je bil namenjen pretežno kmetom, pa kljub temu proti celibatu!

Celjske slovenske novice, ki so se sicer zavemale za obstoj Avstrije, za zedinjeno Slovenijo, za zvezo z liberalnimi Nemci itd., so objavljale članke, ki so se zavzemali za ločitev cerkve in šole, za odpravo samostanov, zaplombo cerkvenega premoženja in odpravo celibata. Ker je bilo pisanje usmerjeno tudi proti dunajskim revolucionarnim dogodkom, prizanašalo pa ni poslancem in levičarjem, »šuntarjem« in »zmotnjakom«, so Konšku očitali, da je njegova uredniška politika dvomljiva. Ta je menil: »Slovenec naj se spozna za Slovenca. Naj pa se tudi Slovenec izogiba vsake besedice, ki bi utegnila razžaliti Nemce. Ne sme motiti drugačna praksa nemških časnikov. Takšno ravnanje sicer iskrenim Slovincem ne bo všeč, toda za vsako ceno hoče ohraniti ljubi mir med sosednjima narodoma.« Misel kaže pravzaprav presenetljivo »spreobrnitev« urednika Konška, ki je kasneje postal nemškutar in to

Založnik in tiskar Jeretin je bil sloviti organizator slovenskih odrskih iger v Celju. V tiskarni je imel brzotiskalni stroj, kar je pomenilo za tisti čas vrhunsko tehniko. Tu je 1. aprila 1848 začel tiskati prvi celjski nemški tednik Cillier Wochenblatt, ki sta ga urejala prof. Vincenc Praseh in nekdanji graščinski uradnik Josip Gauzer. Istega leta je izšel tudi nemški časopis Cillier Zeitung (urednik prav tako Praseh), ki se je ukvarjal pretežno s celjsko »spravno« politiko, ki jo je razglašalo društvo Verein zur Vermittlung der slawischen und deutschen Nationalität. Toda list je prenehal izhajati še pred koncem 1848. leta, saj zanj in za nemško časopisje sploh takrat ni bilo ustreznih pogojev.

svojo vlogo v resnici lepo ilustriral z objavo pesmi A. Povha Enakopravnost. Zanje je namreč značilna dvojezičnost, kakršne pravzaprav nobena poezija ne pozna, saj se menjavata slovenska in nemška verza, takšno »pesniško iznajdbo« pa je Konšek označil kot »novo veselo pričó, da smo mi Slovenci prijaznejši misli od Nemcev in da vemo,

kaj je enakopravnost, pa bi zato tudi Nemci lahko zlagali (in seveda objavljali — op. pis.) take pesmi!«

Celjske slovenske novice so s časom postale nekakšno uradno vladno glasilo za Štajersko, kar pa nemara še ne bi toliko omajalo njihovega položaja, kot ga je spopad s cerkvijo. Kot kaže, je usodni plaz sprožil zdravnik dr. Jožef Šubic s pisanjem o »brezzakonstvu duhovnikov«, v katerem je trdil, da je celibat nepravična stvar, da je neoženjen duhovnik odrezan od države in torej v papeževi oblasti, da je tako postal duhovniški stan država v državi, kar je poguba vsake države. Po njegovem je nujna zaplomba

Dopisnik Škrubec iz Gradca je v Celjskih slovenskih novinah zapisal: »dokler Avstrija stoji, stojimo tudi mi z nemškimi brati eden za vse, vsi za enega, če pa Avstrija pade in če bi bili tega krivi Nemci, tedaj pa z bogom! Od severa se bomo obrnili k jugu in se po drugih bratih ozirali!«

cerkvenega premoženja, plačevanje duhovnikov iz državne blagajne itd.

Oglasil se je J. Hašnik, ki je Konšku svetoval, naj »pridniši« prebere sestavke, preden jih odda v tiskarno, če bo še naprej objavjal take »laži in čenče brez nog in glave, kakor sta jih gospod Škrebe in gospod Šubic prenesla, potem bo lahko vsakdo spoznal, da hočejo Novine mirne in katoliški veri zveste Slovence motiti, dražiti in spodkopati spoštovanje do duhovnov in vere.«

Polemiki je sledila prava pravcata podtalna akcija od župnišča do župnišča, v kateri so v antipropagandi Novinam med kmeti začeli delati reklamo za Slovenski cerkveni časopis. Urednik Kolšek je klonil. Objavil je »Kerte, ki tud zúnaj Celja rijejo« in zapisal: »Če boste bolj zopergovorili, več bravcov bom imel, kar se je že zdaj izkazalo. Ali vi v resnici mislite, da kmet ne sme drugega brati kakor kar mu vi v roke date in svetovate?« Objubil je, da bo šel svojo pot, »če bi nad menoj še kako lajali.« Toda besede očitno ni mogel držati. Da bi pomiril duhove, je poobjavljal prispevke iz Slovenskega cerkvenega časopisa in Zgornje Danice, se zavzemal za združitev vseh Slovincem na Štajerskem in Koroškem v eno škofijo (večinsko mnenje spodnještajerske duhovščine) itd. Poslanec Rotar mu je poslal »odperto pismice«, v katerem ga je bodril, naj še naprej odkriva slabosti in »opakosti« časnikov, naj Celjske slovenske novice postanejo »čistivni pekel« za vse tiste, ki so le na oči pošteni.« Toda kljub odgovoru, da si bo še naprej prizadeval »po mogočnosti blagor našega naroda podpirati«, je kapituliral. Njegov časnik so pokončale nazadnjaške sile tako rekoč s križem, saj so izbrabile polemiko o celibatu, objavljeno v dvanajstih številkah, s tem pa je bilo pravzaprav tudi konec svobodne časnikarske besede.

V zadnji številki 1850. leta je Konšek objavil sporočilo bralcem, da daje ostavko na urednikovanje in dodal — »Slovenske novice pojdejo spat.« V isti številki pa je založnik Jeretin že napovedal, da bo začel izdajati nov časopis — Slovensko Čbelo, ki jo bo urejal J. Drobnič, bo pa »berilo za obudo in omiko slovenskega duha.«

Omenimo, da je imel Konšek, ki je bil sam zelo plodovit pisec, vrsto odličnih sodelavcev in dopisnikov, med katerimi so bili dr. J. Kranjc, dr. J. Šubic, dr. J. Muršec, O. Caf. P. Musi, Lipovšek, Miklošič, Trstenjak (ta sta sodelovala pod psevdonomi) itd.

Prihodnjič: Slovenska Čbela in Domovina

Delavnice:
Razlagova ulica

Kamenolomi
Cezlake

Kamnoseška industrijska družba v

Izvršuje nagrobne spomenike, grobnice, oltarje, pohištvne plošče, zldne iz pohorskega granita in vseh vrst marmorja, dalje stopnice, podstavke, tl. kocke, robnike in vsa v to stroko spadajoča dela. 13:

Edina slovenska specijalna trgovina z barvami in laki.
Agentura in komisijsko podjetje.

Iv. Ferlež v Celje
Narodni dom
447 156-95

Maks Zabukošek
modni atelije **Celje** Krožna cesta št. 1
za gospode

Dojaške in uradniške uniforme po meri v najkrajšem času.

NAZNAMILO
Vljudno se naznanja, da je za časa vojne zaprta

kleparška delavnica
Ant. Jošt, Celje
Graška cesta 8

počenši z novim letom zopet otvorjena ter se cenjenemu občinstvu Celja in okolice priporoča

M. JOŠT.

Frizerski salon za gospode in dame. Izvršuje tudi vsa lasna dela, barvanje las, manikiranje in umivanje glave. V zalogi so tudi razne lasne vode, kreme in toaletne potrebščine. Izposojujejo se tudi lasulje za dramatične predstave. **J. Kapus & D. Rokole.**

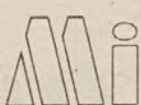
GOSTILNO
»pri čolničkih«

sem prevzel ter si dovoljujem cenj. občinstvu vljudno naznanjati, da imam vedno na razpolago gorka in mrzla jedila ter točim samo pristno kapljico, bizeljski lastni pridelek. Proseč za obilen obisk se priporoča

IVAN UREK.

Veletrgovina
s špecerijo in deželnimi pridelki

Anton Kolenc,

lesnina Moderni interieri

V PRODAJNEM CENTRU
MODERNI INTERIERI
V LEVCU

SMO PRIPRAVILI ZA VAS

ZANIMIVO NOVOST

PRVI NA NAŠEM TRGU VAM PONUJAMO

OBNOVO KUHINJ

HKRATI VAM OB PESTRI IZBIRI DOMAČEGA
IN UVOŽENEGA POHIŠTVA PONUJAMO
RAZŠIRJEN ASORTIMAN

TEKSTILA
SVETIL
DEKORATIVNEGA ZELENJA IZ SVILE
IN LESNE GALANTERIJE

**OBIŠČITE NAS IN PREPRIČAJTE SE SAMI!
POMAGALI VAM BOMO KUPITI**

**BLAGOVNI CENTER
CELJE**, p. o.

Cesta v Trnovlje 10 A
63000 Celje
telefon: 063/31-641
telex: 33685

Smo trgovsko podjetje, ki se ukvarja z grosistično, maloprodajno dejavnostjo, izvozom, uvozom in proizvodnjo.

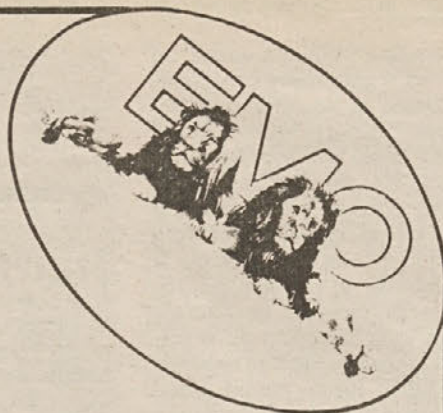
Imamo grosistična skladišča v Celju, Slov. Gradcu in Krškem, iz katerih oskrbujemo maloprodajne enote in zasebnike po celotni celjski in koroški regiji ter v Zasavju, predvsem z živilskim blagom, sadjem, zelenjavo, izdelki iz uvoza. V okviru proizvodnje se ukvarjamo s praženjem kvalitetne kave, čajev asana, s kisanjem zelja ter pakiranjem začimb.

Kupci že dobro poznajo tudi naše prodajne centre v Mariboru, Slov. Bistrici, Celju, Šempetru v Sav. dolini s skupno cca 2.000 m² prodajnih površin. Kupcem želimo predstaviti ter ponuditi celoten asortiman živilskih izdelkov, galanterije, steklo, porcelan, blago iz uvoza, skratka vse, kar naš kupec potrebuje.

Konec novembra odpiramo sodoben lokal v trgovsko prodajnem centru v Metliki cca 300 m² prodajnih površin. V njem bomo ponudili vse, kar potrebujete.

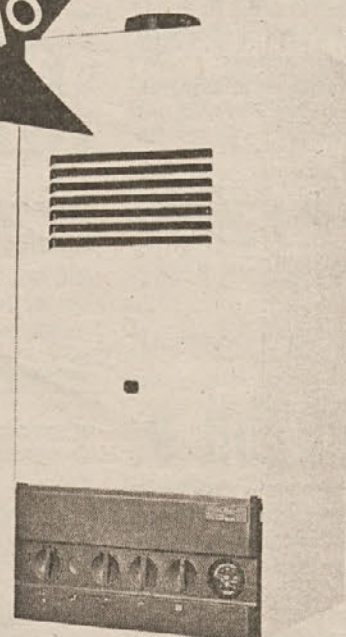
Pričakujemo vas!

NAJCENEJŠI
PLINSKI
APARAT
EVROPSKE
KAKOVOSTI
PRI NAS!

Nekaj prednosti aparata
za centralno ogrevanje:

- možnost vgradnje med kuhinjske elemente
- izredno točna regulacija
- visok izkoristek
- varčevanje z energijo
- gorivo: mestni plin, propan, butan

 Savio

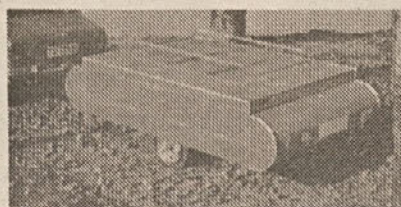
Informacije: EMO Celje, tel. (063) 32-112

MIERX

TRGOVSKO IN PROIZVODNO PODJETJE p. o. CELJE
AVTOTEHNIKA

Belgradska ul. 13
63000 CELJE
telefon: 063/31-33-131
prejeto DO 31.7.90
pomočnik direktorja: D. V. 860
www: 31-804

Prodajamo vozila:

RENAULT, CITROËN, OPEL,
VOLKSWAGEN in ŠKODA
Možen nakup »staro za
nov«

Velik izvensezonski popust
za BRAKO prikolice
SAMO 17.756,80 din (cena
z davkom)

Pohitite, količine so omejene

Zaupajte kakovosti in AVTOTEHNIKI Celje

MIERX **TEKO CELJE**

za poplavljenе

Potrošniško posojilo za vse blago na 6 obrokov, 7%
obresti, brez pologa
Podarimo vam darilni bon za 5% vrednosti
gotovinskega nakupa nad 3.000,00 din

Obiščete nas lahko v blagovni hiši »T« in
poslovalnicah:
Salon »T«, Oblačila, Novost, »M« club, Melodija,
Dom, Yu boutique

ANDY AVTOSHOP ŠENTJUR d.o.o.
Cesta Kozjanskega odreda 18

TRI PONUDBE
TRI PREDNOSTI
TRI BISTVA

ANDY POOBLAŠČENI
SERVIS SUZUKI
ANDY PRODAJA VSEH VRST
VOZIL SUZUKI
ANDY TRGOVINA
Z REZERVNIMI DELI SUZUKI

**ZAUPAJO NAM JAPONCI,
ZAUPAJTE NAM TUDI VI!**

Informacije: Pooblaščen Suzuki servis Andrej Prevolnik,
tel.: (063) 741-338

NOVA DOBA

NAROČILNICA

Ime priimek

naslov

naročam časopis-tednik Novo dobo na naslov

Na gornji naslov mi pošljite izvodov.
(število)

Obvezujem se, da bom redno plačeval naročnino.

_____ podpis naročnika

Mesečna naročnina za Novo dobo znaša 45,00 din

EVA CESTNIK

izdelovanje drobnih predmetov
iz usnja in popravilo vseh vrst
usnjenih izdelkov

**Vabljeni v
Zidanškovo 2, Celje
Tel.: (063) 27-884**

**MIERX
MLINSKO
PREDELOVALNO
PODJETJE**

Celje, Jurčičeva 1

Imamo dolgoletno tradicijo na področju skladiščenja, mletja in predelave vseh vrst žitaric, peke kruha, peciva in slaščic

Naše razvojne ambicije pa so usmerjene v predelavo zdrave in bio prehrane, dietalnih proizvodov, prav tako pa v prodajno in gostinsko dejavnost

Trgovina, inženiring in marketing,
d.o.o.
Ul. XIV. divizije 14, 63000 Celje
v pritličju Razvojnega centra, na-
sproti stare avtobusne postaje
TELEFON; 063 28611, int. 301

- AKCIJSKA PRODAJA KUHINJ
- EKSKLUZIVNA PONUDBA ITALIJANSKIH KUHINJ CESAR
- PROGRAM SPALNIC TOVARNE POHIŠTVA BREŽICE - 30% GOTOVINSKI POPUST
- USNJENI DIREKTORSKI STOLI PO SAMO 5.500,00 ZA PODJETJA
- PISARNIŠKO POHIŠTVO
- POHIŠTVO ZA OPREMO ŠOL
- USNJENE SEDEŽNE GARNITURE PO KONKURENČNIH CENAH
- JEDILNI KOTI (MIZA, KOT IN TRIJE STOLI) ZA SAMO 4.990,00 DIN
- PREDŠOBE OD 4.700,00 DIN NAPREJ
- SEDEŽNE GARNITURE IN OSTALO POHIŠTVO

OBIŠČITE NAS, NE BO VAM ŽALI!

IZZA SKUPŠČINSKIH KLOPI

Dr. Danica Homan: »Pet dni smo čakali, da bi prišli reševat! Ko sem jaz...«

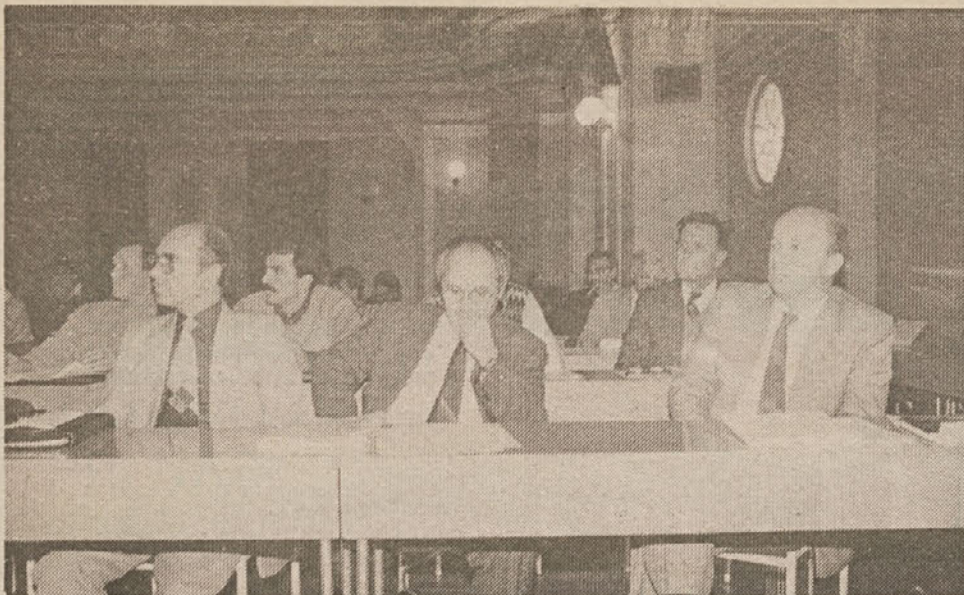
Boris Marolt: »60 dni blokade je lahko 60 dni ali pa ni 60 dni 60 dni.«

Janez Lampret: »Če so nam vzeli radio, bomo imeli lokalno televizijo!«

Borut Alujevič: »Le kaj vraga sem iskal na akademiji za igrilstvo?«

Kdo je rekel, da bi zaradi poplave spreminjali dnevni red?!

Kje to piše?

Ali je kdo proti!

